

רשימת מקבלי אות יקיר הרשות - עולים ומגשימים

ארז ביטון מחוז ירושלים	אריה בן שמחון מחוז צפון
בלפור חקק מחוז ירושלים	בצלאל דהן מחוז צפון
הרצל חקק מחוז ירושלים	ד"ר יצחק אוחיון מחוז צפון
חנינא מלכה מחוז ירושלים	יוחאי יצהרי מחוז צפון
טסה לשנסקי מחוז ירושלים	נוריאל כהן מחוז צפון
יוסף אלמליח מחוז ירושלים	חולדה גורביץ מחוז חיפה
יוסף חדר מחוז ירושלים	מצליח עמנואל מחוז חיפה
מרדכי אלגרבל מחוז ירושלים	פנחס אבהר מחוז חיפה
מרים פרץ מחוז ירושלים	ד"ר יהודה עמיר מחוז מרכז
נעמי צור מחוז ירושלים	טובה גלר מחוז מרכז
סם בן שטרית מחוז ירושלים	יוסף חבשוש מחוז מרכז
סעדה בן דוד מחוז ירושלים	יעקב בוך מחוז מרכז
רבקה שנס מחוז ירושלים	מאיר כחלון מחוז מרכז
רן כהן מחוז ירושלים	מרדכי רחמים מחוז מרכז
שלמה בלום מחוז ירושלים	מרדכי תפארת מחוז מרכז
אדל רובין מחוז דרום	פרופסור אבי בן נון מחוז מרכז
אל טננבאום מחוז דרום	קלרה נחום מחוז מרכז
אלגרה קריספיל מחוז דרום	שושנה יצחקי מחוז מרכז
אשר כנפו מחוז דרום	שלמה הלל מחוז מרכז
הומה והושנג ישראל מחוז דרום	תמי בן אור מחוז מרכז
הרב עובדיה חייט מחוז דרום	אברהם דה פריס מחוז תל אביב
חיים אזולאי מחוז דרום	אברהם טולי אשכנזי מחוז תל אביב
יוסי אבוהב מחוז דרום	אברהם שבח מחוז תל אביב
יצחק שוחט מחוז דרום	אלישבע ג'ירו מחוז תל אביב
ליליאן אוחנה מחוז דרום	בן ציון פוזיילוב מחוז תל אביב
פרלה כהן מחוז דרום	הרב נסים איטח מחוז תל אביב
רבקה קלדרון מחוז דרום	יגאל בן שלום מחוז תל אביב
שולה דהן מחוז דרום	יהודה ספורטה מחוז תל אביב
שושנה אגאג'ני מחוז דרום	לבנה זמיר מחוז תל אביב
	פנחס פוזיילוב מחוז תל אביב

ועדת היגוי ארצית

טליה נאמן - מנהלת מינהל חברה ונוער (בפועל)

זהבה שמש - מנהלת אגף פיתוח ניהול ידע ומידע, תכניות חינוכיות, לשכת המשנה למנכ"ל

יובל אוליבסטון - מנהל אגף א' (מקצועות המורשת), מזכירות פדגוגית

מנהלי חברה ונוער במחוזות

איציק בן אבי - ממונה תכניות עבודה ופרויקטים

אילנה רבינוביץ - מנהלת מרכז הדרכה ארצי, אגף תכנים, תכניות, הדרכה והשתלמויות

שושי שפיגל - ממונה חברה וקהילה חמ"ד

שגית לוי - סגנית מנהלת בית הספר הארצי, אגף תכנים, תכניות, הדרכה והשתלמויות

מאיר אסא - רכז מפעלים

עיצוב והפקה - סקורפיו 88

עריכה לשונית - אפרת חבה

תוכן העיניינים

5	 דברי ברכה
11	 מחוז צפון
19	 מחוז חיפה
25	 מחוז תל אביב
37	 מחוז מרכז
51	 מחוז ירושלים
67	 מחוז דרום

ברכת שר החינוך

"שְׂאֵי סָבִיב עֵינֶיךָ וְרְאֵי כָּלם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ
חַי אֲנִי נָאָם ה' כִּי כָּלם בְּעֵדֵי תִלְבָּשִׁי וּתְקַשְׁרִים בְּכַפְּלָה"
(ישעיהו מט, יח)

את מדינת ישראל בנו העולים אליה, וסיפורי חייהם ותרבותם שזורים בקורותיה. מדינת ישראל בנויה פסיפס של תרבויות, של קהילות ושל מסורות - אשר יחד יוצרים את "הסיפור השלם", סיפור שכל אחד מאתנו חייב להכיר ולהוקיר.

התכנית המערכתית "הסיפור השלם", המיישמת את המלצות דוח ביטון להעצמת מורשת יהדות ספרד והמזרח, מבקשת לתקן עוול היסטורי ולהשמיע את קולם של העולים מקהילות יהדות ספרד והמזרח, להכיר בתרומתם למפעל הציונות ולהוקיר את פועלם. שילבנו את סיפורם המופלא של העולים מארצות ערב והמזרח - סיפור קורותיהם בשנותיה הראשונות של המדינה, סיפורי המעברות, סיפורי הגבורה של האימהות וסיפור החזון הציוני שהניע יוצאי קהילות אלה - בהוראת בתחומי הדעת. חשפנו את תלמידי ישראל לעושר התרבותי, ההגותי, החברתי וההיסטורי של קהילות אלו ואנו ממשיכים ופועלים במגוון דרכים להעלות על נס את חלקם המרכזי בסיפור הציוני.

חוברת זו היא טעימה קטנה ממהלך כולל שנעשה השנה כחלק מתכנית "הסיפור השלם" ולרגל 70 שנה לכינונה של מדינת ישראל, מהלך שנשא את השם: "יקיר הרשות - עולים ומגשימים". החוברת מאפשרת הצצה לסיפוריהם של דמויות משמעותיות שתועדו בסרטונים קצרים. סיפורי אנשים שעלו לארץ, תרמו בה וממשיכים לתרום לחברה ולמדינה. אנשים המשמשים מודל להשראה ולהגשמה בפועלם ובחזון האישי המנחה אותם. סיפוריהם של אנשים אלו מוסיפים נופך אישי ל"סיפור השלם" של העלייה לארץ ומאפשרים לבני הנוער ולכולנו להתחבר לעבר, להכיר את התרומה האישית של העולים לחיים בישראל ולהוקיר אותה. סיפוריהם משמשים חוליה חשובה ביצירת קשר בין דורי.

מאגר הסרטונים ישמש את מערכת החינוך ויאפשר היחשפות לסיפורי עלייה, הכרת המורשת הישראלית מזוויות ראייה שונות, חיזוק הזיקה לארץ, בסיס לשיחה על תרומתם החשובה של העולים מקהילות יהדות ספרד ומזרח לחברה ולמדינה ועל מקומם במרקם החברתי המגוון בישראל.

אני מאמין כי חשוב שבני הנוער, דור העתיד, שעתיד המדינה בידיהם, יכירו ויוקירו את מורשת העם וימשיכו את דרכם של הדורות המייסדים לבניית חברת מופת. עברה של המדינה מתחבר אל ההווה וצופה אל העתיד.

אני מבקש להודות לכל העוסקים במלאכה החשובה.

נפתלי בנט

ברכת מנכ"ל משרד החינוך

"מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה, חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהיאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגנים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים" (מתוך מגילת העצמאות).

השנה, שנת תשע"ח, אנו חוגגים 70 שנה לעצמאות ישראל. לרגל חגיגות השבעים, נעלה על נס את סיפוריהם של מגוון עולים אשר הגיעו ארצה מקהילות שונות בעולם, בנו בה את חייהם, הגשימו את חלומם וממשיכים לתרום לתקומת ישראל.

התכנית "יקיר הרשות - עולים ומגשימים" היא חלק מתפיסה מערכתית שהתווה שר החינוך ליישום "הסיפור השלם" להעצמת מורשת יהדות ספרד והמזרח. התכנית פותחת צוהר חשוב לעולמם של עולים מארצות שונות ולהבנה כי עולים אלו יצרו יחד את החברה הישראלית.

לכבוד שנת ה-70 למדינת ישראל, מערכת החינוך מעודדת אנשי חינוך ובני נוער לעסוק בחקר סיפוריהם של העולים, להוקיר את עברם, להציג את הישגיהם בקידום המדינה באמצעות סרטונים, לנהל דיונים על אודות אתגרי החברה הישראלית ולפעול למען עתיד טוב יותר.

אני מאמין כי מהלך זה - שבו דור המייסדים משמיע את סיפורו, משתף את בני הנוער בחזונו ומעביר את הלפיד לדור הבא, לתלמידים המתחנכים במערכת החינוך - יתרום לחיזוק הקשר הבין דורי.

בברכה,
א. שמואל
שמואל אבוב

ונמשכת שיירה
מן המאה שעברה...
לא שקטנו ולא נחנו
לא ימשיכו בלעדינו
זוהי הרפתקת חיינו.
מילים: עלי מוהר

לכבוד שנת תשע"ח, שנת ה-70 למדינת ישראל, בחרנו לספר את סיפוריהם של עולים ממגוון גלויות שהיו שותפים בבניין הארץ ובהגשמת החזון הציוני.

כחלק מ"הסיפור השלם" ליישום דוח ועדת ביטון, ביקשנו לחשוף בפני הציבור בכלל ובפני בני הנוער בפרט מרקם אנושי ותרבותי עשיר ומגוון של עולים בעלי חזון ומעש, אשר פעלו ותרמו לחברה ולמדינה וממשיכים בכך עד היום.

במהלך השנה שחלפה, אותרו מגוון דמויות הראויות להוקרה. סיפורה האישי של כל דמות תועד בסרטון קצר. הסרטונים מציגים פסיפס ישראלי רב-גוני ומאפשרים להכיר בסיפור השלם של עם ישראל במדינת ישראל ולהוקירו. הסרטונים עומדים לרשות בני נוער ומנהיגויות נוער ונועדו לסייע להם בחיזוק הקשר הבין דורי, בהעמקת ההיכרות של בני הנוער עם מורשת העם, ממזרח וממערב, ובחיזוק זיקתם לעם ולארץ.

אנו מקווים שבני הנוער יראו בדמויות הנבחרות מודל וגורם השראה, ושהכרת פועלם תחזק בבני הנוער תחושת מחויבות, שייכות ואחריות, ותעודד אותם להיות מעורבים בחיי הקהילה והחברה.

חוברת זו, "יקיר הרשות - עולים ומגשימים", היא פרי עמל ועבודה משותפת של אנשי המטה והמחוזות במשרד החינוך, של מבוגרים ושל בני נוער, פרי מפגש עם אנשים ועם משפחות במטרה להעלות את מורשתם ואת פועלם על נס.

אנו מבקשות להודות לכל מי שהוביל, סייע ותרם להגשמת הרעיון, לביטוי הפסיפס הישראלי וליצירת מאגר הסרטים המרגשים המביאים את סיפוריהם של אנשים שחלמו, הגשימו ותרמו למדינת ישראל. בברכה,

טליה נאמן

מנהלת מינהל חברה ונוער בפועל

זהבה שמש

מנהלת אגף יזום ופיתוח תכניות
ויועצת פדגוגית בלשכת המנכ"ל

איציק בן אבי

ממונה תכניות פרויקטים

יקיר הרשות

עולים ומגשימים

מחוז צפון

אריה בן שמחון
בצלאל דהן
יוחאי יצהרי
ד"ר יצחק אוחיון
נוראל כהן

ועדת היגוי

אברהם בן שושן - מנהל מינהל חברה ונוער מחוז צפון

גליה כובש - מנהלת מרכז ההדרכה

רותם קורנבליט - סגנית מנהלת מרכז ההדרכה

רויטל אסף - מנחה מחוזית

אריה בן שמחון

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1956

עוד בהיותו נער בקזבלנקה שבמרוקו, היה אריה פעיל בתנועה הציונית "הבונים" ויזם עם חבריו לגרעין עלייה למדינת ישראל והתיישבות במושב עובדים. העלייה תוכננה לסוף שנת 1956, אך בחודש יולי הכריזו הרשויות כי רק אלו שיהיו במחנה העלייה עד חצות של יום ההכרזה יוכלו לצאת ממרוקו, והיתר יישארו בה. אריה וחבריו לקבוצה עברו באותו יום מבית לבית וממקום עבודה אחד למשנהו כדי להודיע לחברי הגרעין על החלטת הממשלה. הקבוצה שגיבשו מנתה 60 משפחות, ושליחים מתנועת המושבים הכשירו את חברי הקבוצה לעלייה ארצה. במהלך החודשים אוגוסט-ספטמבר 1956, הגיעה הקבוצה בשלוש קבוצות קטנות ישירות למושב ברק בחבל תענך. אריה היה רק בן 18, אך כבר היה ראש משפחה. חבלי הקליטה לא היו פשוטים. אריה החליט לשלב בין עבודת אדמה לחינוך ולפעילות למען החברה. בגיל 22 הוסמך להוראה ושימש מורה, מחנך, רכז חינוך חברתי בבית ספר יסודי ובתיכון, מנהל בית ספר יסודי "יד לחמישה" ומנהל חטיבת הביניים "ניר העמק", מנהל מתנ"ס תענך ורכז ועדות חינוך, תרבות ונוער במושב ברק.

תרומה למדינה

לאחר שהתקבלה החלטת האו"ם כי הציונות היא גזענית, בשנת 1975, יזם יצחק והוביל תכנית להעמקת החינוך הציוני בתיכון שבו לימד. התכנית זיכתה את בית הספר האזורי "ניר העמק" בפרס חינוך מחוזי מטעם המינהל לחינוך התיישבותי. אריה היה בין יוזמי "צעדת הגלבוע". הוא מרצה בפני סטודנטים, בפני מורים ובפני משלחות בארץ ומחולל בנושא "ההתיישבות החדשה בחבל תענך". הוא חבר בוועד ההנהלה של מושב ברק ובוועד המנהל של "עמותת דורות בגלבוע", עמותה למען גיל הזהב ומרצה בפני קשישים בנושאי אקטואליה, היסטוריה ואזרחות. הוא חבר במועצת החינוך של המועצה האזורית גלבוע ומתנדב בבית הספר היסודי "יד לחמישה" בהנחיית הנושא: "חקר היישוב שלי". יצחק פעיל בעשייה חינוכית מעל ל-50 שנה, פעיל בהתנדבות בקהילה עם ילדים, עם בני נוער, עם מבוגרים ועם קשישים.

אני רואה בפעילות ההתנדבותית תרומה לקידום הקהילה והאזור, לקירוב לבבות ולחיבור בין אוכלוסיות שונות בגלבוע.

בצלאל דהן

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1951

בצלאל גדל בבית ציוני. אביו, רבי נסים, ייסד בתי ספר לעברית בקזבלנקה והכשיר לעלייה בני נוער יהודים בהרי האטלס מטעם התנועה הציונית. עם התגברות התקפות הערבים, החליט אביו לשלוח אותו ואת אחותו תרצה לארץ במסגרת "עליית הנוער". בצלאל בן העשר ואחותו בת האחת עשרה נסעו במשאית למחנה "ארנס" בקזבלנקה, שלכאורה היה מחנה נופש. משם הפליגו למחנה מעבר במרסיי ומשם ארצה. הם הגיעו למחנה בשכונת דורה בנתניה. בצלאל נשלח לכפר נוער דתי "כפר חסידים" ואת אחותו לכפר הנוער "יונה ד'בוטינסקי". לאחר שחרורו מצה"ל, היה בין מקימי הגרעין ההתיישבותי ברמות נפתלי מטעם תנועת "בני המושבים". עבד בחקלאות ושימש רכז תרבות של המושב. לאחר נישואיו, עבר לצפת והיה בה מורה, מנהל מרכז קהילתי ומנהל המחלקה לתרבות, נוער וספורט. הניח יסודות לענף סוף בעיר וניהל את בית הספר הראשון לסייף בארץ. ב-1971, התמנה למנהל מחלקת חינוך במעלות תרשיחא. לחם במלחמת יום כיפור ברמת הגולן והצטרף לסגל של האלוף חסדאי כקצין חינוך בבית ספר למ"כים בכרמיאל ושירת עשר שנים בתפקידי חינוך ביחידות שדה שקד. כקצין חינוך בבה"ד 4, יזם תכנית חינוכית על ה"פלורליזם התרבותי בישראל" במטרה להעצים את תחושת השייכות התרבותית של החיילים לקהילותיהם ולעדותיהם. היה חבר במועצת עיריית מעלות. במאי 1974, אירע אסון הטבח והוא ליווה את המשפחות והקים ועד שפעל בחברה ובכנסת. בין השנים 1984-1987, היה שליח הסוכנות בליון שבצרפת.

בצלאל סייע בקליטת עולים מברית המועצות ומאתיופיה במיזם "עולים למעלות". במלחמת לבנון השנייה, התנדב לסיוע כלכלי מ"הקרן לידידות" למשפחות נזקקות. יזם מבצע "משקפי ראייה לכל תלמיד" וניהל את מרכז המוזיקה בעיר. ייסד את התזמורת האנדלוסית "אל מוגרביה", גייס כספים לרכישת כלי נגינה, הקים מרכז ללימוד נגינה באמצעים דיגיטליים מהמשוכללים בישראל, סייע לתלמידים בהשגת מלגות לימוד באקדמיה למוזיקה והשתתף במשלחות מוזיקליות לחו"ל. לומד באוניברסיטת חיפה לקראת עבודת דוקטורט לחקר קהילת יהודי מרוקו בישראל. נמנה על מייסדי העיתונות המקומית במעלות.

תרומה למדינה

פעילותו הציבורית של בצלאל שימשה נדבך בבניית העיר מעלות והארץ. גולת הכותרת שלה היא הקמת מוזאון המייסדים במעלות, המספר את סיפור התיישבות עולי צפון אפריקה, ומוזאון תרשיחא, המספר את סיפור הקהילה הערבית.

מאמין בכל לב בחשיבות ידיעת העבר לצורך בניית העתיד. צלקת עליבות המעברה ושבך הדרה של יהדות צפון אפריקה הביאו אותו לפעול למען נזקקים, בפרט ילדים, לפעול לגישור בין קהילות המזרח וקהילות אשכנז ולספר את סיפורם של "הגיבורים בעל כורחם" - יוצאי המעברות, עיירות הפיתוח, שתורמתם לבניית הארץ לא תסולא בפז.

יוחאי יצהרי

עלה ארצה מתימן בשנת 1949

יוחאי נולד ברדע שבתימן, המשפחה עלתה ארצה בעליית "מרבד הקסמים" וידעה חבלי קליטה לא פשוטים, אך אהבת המולדת חיפתה על הכול. באוהל במעברת ראש העין סבלו מקור השלג שכיסה את המדינה ב-1950 ובמושב זבידאל נאלצו לחלוק צריף עם משפחה נוספת. אביו של יוחאי התפרנס מסלילת כבישים. לאחר כשש שנים, עברו לבית דגן, שם עסק האב במקצועו - צורפות. בגיל 17, התנדב יוחאי לחיל הים. שירת במשחתת אח"י ופא ואחר כך באח"י אילת. ב-21.10.1967, הטביעו המצרים את אח"י אילת, וקצין העיר הודיע למשפחתו כי הוא נעדר. יוחאי שהה שעות במים הספוגים סולר. אז נדר, שאם יחיה יקדיש זמנו לנזקקים ויתן להם חיות. כיממה לאחר הטבעת המשחתת, נודע למשפחתו במקרה שהוא בבית החולים. פציעתו הייתה קשה והחלמתו היתה ממושכת. לאחר שנתיים נשא לאישה את ציונה ונולדו להם ארבעה ילדים - שלושה מהם שירתו בתפקידי הדרכה וקצונה בחיל הים והצעירה שבהם משרתת כיום בחיל הים בדרגת רב-סרן. ב-1972, התנדב יוחאי לקורס קצינים ובמהלכו שוב נפצע קשה. כשנתיים לאחר מכן, התעקש לגשת שנית לקורס וסיים אותו בהצטיינות. יוחאי מילא במסירות תפקידים שונים ב-25 שנותיו בצה"ל ושימש מופת לפקודיו. תפקידו האחרון היה ראש מדור רכישות בחיל הים. בשנת 1969 קיבל יוחאי תעודת הערכה על פירוק המשחתת אח"י ופא והעברתה למוזאון חיל הים ובשנת 1970 קיבל תעודת הצטיינות מראש מספן כוח אדם על אבטחת הסט"לים (ספינות שרבורג).

עם פרישתו מצה"ל כרס"ן במילואים, ביקש יוחאי לקיים את נדרו. בסיוע בני משפחתו, הקים בשנת 1977 את עמותת "קול הלב" לחלוקת מזון לנזקקים בתשלום סמלי. לבקשת ראש העיר, מר סימון אלפסי, ובחסותו, הורחבה פעילות העמותה. העמותה מחלקת כ-70 ארוחות חמות מידי שבוע ומעל 500 מנות בתקופת החגים תרומה ממפעלים ומאולמות אירועים, מספקת מזון לתינוקות ומעבירה ריהוט לבתי נזקקים. העמותה מתקיימת תודות למתנדבים פעילים, תמיכת העירייה ובעלי מפעלים ובשיתוף מחלקת רווחה, המחלקה לשירותים חברתיים ועמותות "לתת" ו"לקט ישראל". בעמותה מתנדבים תלמידי בתי ספר, בנות שירות לאומי ובני נוער מקיבוצים בסביבה. יוחאי הוא יו"ר העמותה זה 27 שנים ופועל להניע את הציבור למעורבות חברתית. כאות הערכה לפעילותו, נחנך במרס 2017 רחוב על שם אח"י אילת ביוקנעם.

תרומה למדינה

יוחאי מרצה בהתנדבות בנושא מורשת קרב בבסיסי חיל הים ובבתי ספר תיכוניים במטרה להגביר את המוטיבציה לשירות משמעותי בצה"ל ולהטמיע בצעירים ערכי שאפתנות, העזה, דבקות במטרה ואהבת מולדת. לימד מורשת ישראל בבית ספר "הדסים" וחינך את תלמידיו לערכים. כעשר שנים, פרסם משיריו בפינה קבועה בעיתון המקומי "זה מה יש", שפט בתחרויות כתיבה לנוער ובחידון תנ"ך לנוער ביישוב, מלמד קשישים את "פרשת השבוע" ומקפיד להעסיק תלמידים בעמותה שהקים.

שאיפתי היא שנחיה בחברה מתוקנת, המושתתת על ערכי כבוד לזולת, קבלת השונה, סובלנות ושאיפה למצוינות, חברה שהערך המרכזי בה הוא: "אהבת לרעך כמוך".

ד"ר יצחק אוחיון

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1958

ד"ר יצחק אוחיון נולד בעיר סלה במרוקו למשפחה בת שבע נפשות.

למד בבית ספר "אליאנס". בשנת 1958, הגיעו לעיר שליחים ציוניים ונקבו בתאריך לנסיעה לארץ ישראל סמוך לראש השנה. ממחנה המעבר גיברלטר, דרך נאפולי שבאטליה, יצאה האנייה לארץ ישראל והגיעה לחופיה לאחר חג הסוכות. בני המשפחה הגיעו למעלות ובה הם מתגוררים עד היום. יצחק למד במסגרת עליית הנוער בכפר "צבי סיטרין" ובהמשך באוניברסיטת חיפה. עבד ב"חוות השומר" כמורה לפיזיקה ולשרטוט והמשיך לעסוק בחינוך בעיר מעלות בהוראה, בניהול מחלקת חינוך, בניהול בית ספר ובניהול מתנ"ס. הקים פרויקט לשיקום שכונות ולרווחה חינוכית בעיר. קיבל את פרס משרד החינוך מידי שר החינוך דאז, מר יצחק נבון ז"ל. עם פרישתו לגמלאות, השלים את לימודיו לדוקטורט בנטורופתיה. יזם והקים את ה"קתדרה לבריאות הציבור" במעלות, מרצה בה בתחום התמחותו וממשיך לקדם תכניות ופרויקטים חברתיים במגוון תחומים בהתנדבות, באהבה ובמסירות. כותב שירה להנאתו ופרסם ספר שירים בשם "עלי היגיון בכינור" (ובו דברי ברכה ממר זבולון המר ז"ל).

תרומה למדינה

ד"ר יצחק אוחיון מכהן בתפקיד ראש המועצה העירונית להתנדבות, המרכזת את הפעילות ההתנדבותית של 60 ארגוני התנדבות שונים במטרה לפתח ולטפח את תחום ההתנדבות, בתפיסה לפיה קהילה מתנדבת היא קהילה אכפתית, סולידרית, ובעלת חוסן חברתי. יצחק יזם הקמתה של "קתדרה לבריאות הציבור" במטרה לאפשר לציבור הרחב גישה למגוון רופאים ולידע רפואי מעודכן בנושאים שונים. הוא מנהל תכנית "מנהיגות קהילתית להכנת הציבור לשעת חירום" - בשיתוף עם ארגון "הקואליציה הישראלית לטראומה" ו"מרכז משאבים" - שיצרה מודל פעולה לשעת חירום בהתאמה לצורכי היישוב. יצחק מנהל סניף של ה"פדרציה העולמית של יהדות מרוקו" ועוסק בטיפוח המורשת, התרבות והפולקלור של כל עדות יוצאי ספרד. יצחק יזם ותכנן פרויקטים למען הקהילה: "פרויקט שובך יונים", שמטרתו להפחית את שיעור הגירושין בחברה; "חדר כושר למוח" - תרגול בתוכנה מיוחדת לחידוד הזיכרון ולמניעת דמנציה; "להיות בשמחה לחולי סרטן" - הגשת עזרה רגשית לחולים באמצעות דמיון מודרך, ליצנות רפואית ומוזיקה; פרסום שם ישראל בעולם - חלוקת דפי מידע על הישגי המדינה ב-70 שנותיה ועל סיוע מדינת ישראל לעולם בשדה התעופה לחלוקה בחו"ל. בנוסף, יצחק מפיק ומנחה בהתנדבות את טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל בעיר מעלות זה כ-40 שנה.

נתינה היא מערכי היסוד של החברה. יש להושיט יד לאחר ולפעול למימוש צרכיו ולקידום רווחתו. המדליק נר מנר, זה הנהנה וזה אינו חסר."

נוריאל כהן

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1962

נוריאל כהן נולד במרוקו ועלה לישראל בשנת 1962. מתגורר בנצרת עילית מיום עלייתו ארצה. בתום שירות צבאי בקבע, התחיל לעבוד במפעל "אלסינט" כמכשירן. כשהמפעל העתיק את מקומו לאזור גאוגרפי אחר, החליט נוריאל להישאר בנצרת עילית, סירב לקבל דמי אבטלה על אף הקושי הכלכלי שאליו נקלע ובחר להקים בית מסחר פרטי לחומרי בניין. נוריאל ניהל את בית המסחר שלו במשך עשר שנים בקירוב. במהלך תקופה זו, חלה בסרטן ונאלץ להתאשפז לסירוגין. העסק נקלע לקשיים ונוריאל נאלץ לסגור שעריו. גם הפעם, לא נכנע נוריאל לקשיים הכלכליים והבריאותיים. הוא החליט לעשות שינוי אישי ולהקדיש את זמנו למען אחרים. בתחילה, חילק מזון לנזקקים ליד בית כנסת "רמב"ם" בעיר. בהמשך, העניקה לו הרשות אפשרות שימוש במבנה מסודר לפעילותו, ונוריאל גייס מתנדבים לסייע לו באיסוף מזון ובחלוקתו. מחלתו גרמה לו נכות פיסית והוא נעזר בקב"ים בהילוכו. ילדיו מסייעים לו בפעילותו למען נזקקים.

עמותת קרן "ישמח משה" (מלכ"ר) נוסדה בשנת 2007, עם מיסוד חלוקת המזון לכל נצרך ללא הבדלי דת ועדה ופועלת במבנה גדול ששופץ לצורך כך. העמותה קרויה על שם סבו של נוריאל, ר' משה אלגרבל ז"ל, ופעילותה היא לעילוי נשמתו ולהנצחת מורשת חייו. חברי העמותה עושים מלאכתם בהתנדבות מלאה, ומשפחתו של נוריאל התגייסה למימון פעילותה.

תרומה למדינה

העמותה מספקת כ- 600 חבילות מזון למשפחות נזקקות בתקופת החגים, כ- 250 ערכות מזון למשפחות נזקקות מידי שבוע, מסייעת למשפחות אבלות, מסייעת בהכנסת כלה ובעריכת חגיגות בר מצווה, מעניקה תיק לכל תלמיד נזקק עם עלייתו לכיתה א', פועלת בבתי סוהר ברחבי ארץ לשיקום אסירים, מספקת סידור וטלית לכל אסיר וכן דמי כיס ולעתים מפקידה כספי ערבות עבור אסירים נזקקים. כמו כן היא מקיימת בבתי הסוהר שיעורי דת לפי תכנית מובנית מידי שבוע. העמותה קיימה מבצע בשם "מבצע 13" - הפקת אירוע בר מצווה משותף ל-13 נערים שבו השתתפו כ-600 בני משפחה ואורחים. ערכה את "הבזאר הגדול" - מכירת כלי בית, ביגוד, הנעלה, חומרי ניקוי ומשחקים לילדים בעלות סמלית של שקל אחד למוצר. הבזאר התקיים במשך יומיים וביקרו בו כ-1000 איש. חיילים ומתנדבים סייעו לנציגי העמותה.

חיוכם, דמעתם והכרת הטוב של האנשים שאני מסייע להם מעלים דמעות בעיניי ומרגשים אותי כל פעם מחדש.

יקיר הרשות

עולים ומגשימים

מחוז חיפה

חולדה גורביץ'
מצליח עמנואל
פנחס אבהר

ועדת היגוי

עינב יניב שוורץ - מנהלת מינהל חברה ונוער מחוז חיפה

בטי דנון - מנהלת מרכז ההדרכה

אנה ברזני - סגנית מנהלת מרכז ההדרכה

חולדה גורביץ

נולדה בישראל בשנת 1926

חולדה נולדה בעתלית להוריה דב וחנה הופמן, ממייסדי חברת המלח. הורי אמה, רבי גבריאל שפירא וטובה גיזלה, מצאצאי הבעל שם טוב, היו ממייסדי המושבה עתלית. חולדה שירתה ב"הגנה" ובחיל הים. חולדה ובעלה, עו"ד בן-עמי גורביץ ז"ל, הקימו את "אגודת ידידות ישראל צרפת", את "אגודת המרחב" למען עמים לא-ערבים במזרח התיכון ואת "אגודת ידידות לקשרים בין ישראל לעמים". חולדה נבחרה לעמוד בראש אגודה זו ונבחרה כחברה במועצת עיריית חיפה כיו"ר כרמל-מערב. מילדותה ועד היום, היא מתנדבת למילוי צרכי הקהילה והמדינה: קליטת עולים, עזרה לזקנים, תמיכה בנחשלים, סיוע לפצועי צה"ל ולבני משפחותיהם, הרצאות לתלמידים ולמבוגרים להסברה בעולם על זכותנו על ארץ ישראל ולקידום שלום.

הכרת התנ"ך והנבואות המובאות בו, העומדות על שורשי עם ישראל במולדתו ארץ ישראל, היא המעניקה לחולדה כוח לעשייה. את הדחף לפעולה למען הזולת עוררו בה המלחמות שנכפו עלינו, במיוחד מלחמת יום הכיפורים - אז התחזקה בה ההכרה שביכולתה לעזור לקהילה, לרשויות, לעולים, לנוער, לחיילים פצועים ונכים ולבני משפחתם. העזרה לכלל היא מטרת קודש בעיניה והיא תקדיש לה את כל כוחותיה. פעילותה ההתנדבותית הייתה עבורה אוניברסיטת החיים.

תרומה למדינה

חולדה פועלת למילוי צרכי הקהילה והמדינה. היא פועלת לחיזוק רוחם של אזרחים בזמנים קשים ומעניקה עזרה ועידוד לפצועי צה"ל, למשפחות שכולות וליתומים. היא מנחילה ערכים לתלמידים ומעלה את קרנה של מדינת ישראל ואת קרנו של צה"ל בארץ ובעולם.

ערכי המוסר של התנ"ך הם המנחים את חייה: "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח), "האמת והשלום אהבו" (זכריה ח, יט), "נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה. סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו" (תהלים לד, יד-טו).

מצליח עמנואל

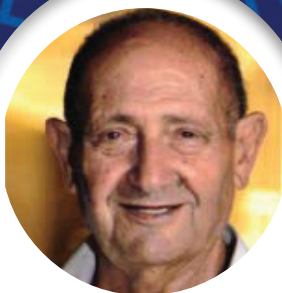
עלה ארצה מדאגיסטן (קווקז) בשנת 1978

מצליח נולד בשנת 1950 בכפר חודג'ל-קלה שבצפון-מזרח הקווקז. סבו היה ראש הכפר, וממנו ומדודו ספג מצליח את עקרונות התרומה והמנהיגות החברתית-קהילתית. השניים היו מנהיגים ולוחמים ברוחם ויהודים גאים. בהיותו בן שנתיים, עברה המשפחה לדרבנט, העיר השנייה בגודלה ברפובליקה של דרום רוסיה. לאחר שמונה שנות לימוד, יצא מצליח לעבוד ובמקביל למד חמש שנים לימודי ערב בטכניקום לתעודת הנדסאי מוסמך לעיבוד מתכות. עבד במפעל בתפקידים שונים במחלקות חשמל, מחשבים ואספקה. בגיל 28, עלה ארצה עם אשתו שרה, מורה למוזיקה, ועם בנם הגדול אבישור מלאכי. בארץ נולדו לשניים שני ילדים נוספים: חנה והדר. מצליח עבד בתעשייה הצבאית 22 שנה, שירת בצבא במילואים, נפצע במלחמת לבנון הראשונה ושוחרר משירות כנכה צה"ל ב-1986. בשנת 1998, נבחר מצליח לראשונה למועצת פרדס חנה-כרכור ומאז נבחר אליה ארבע פעמים. כדי להקדיש עצמו לעבודה הציבורית והחברתית-קהילתית, הן במועצה והן ברמה ארצית, פרש מצליח מעבודתו במפעל בשנת 2000 פרישה מוקדמת. הוא פעל למען עולים בכלל ולמען יוצאי הקווקז בפרט בתחומים שונים: מנהיגות, קליטת עלייה, צעירים וקשישים, השכלה גבוהה, שימור מורשת ושפה, העצמה, יזמות חברתית ועסקית, גיוס לשירות איכותי בצה"ל ועוד.

תרומה למדינה

מצליח תומך בעמותות עולים שונות ופועל למען עלייה ולקליטה חיובית של העולים בארץ - בניגוד לתהליך הקליטה שחווה בעצמו. הוא פעיל למען עולים מקווקז ולמען חיזוק המודעות להשפעתם על בניית המדינה וצה"ל. היה בין מקימי "התאחדות יהודי קווקז בארץ" ויו"ר העמותה בשנים 2010-2012. כן הוא פעיל בעמותת "סטמאגי" לרווחת יהודי הקווקז בארץ ובעולם. בנוסף, הוא תומך בעמותות יוצאי ברית המועצות לשעבר ובארגון הוטרנים - לוחמים ופרטיזנים במלחמת העולם. בשנת 2006, היה מועמד לכנסת. מצליח מארגן לעולים טיולים בגבולות המדינה במטרה להנחיל להם את ההיסטוריה של המדינה מהקמתה. תוצאות פעילותו ניכרות בשיעור המשרתים ביחידות איכותיות בצה"ל מקרב העולים ובגידול במספר הקצינים בני העדה הקווקזית, בגידול משמעותי במספר הסטודנטים העולים ובמספר העסקים שבבעלות עולים חדשים ועוד.

אני פועל למען חיזוק מדינת ישראל ולמען עליית עם ישראל לארץ, לשילוב העולים בחברה הישראלית, לשמירה על מורשת יהדות קווקז ולהכרה בתרומתה של קהילה זו לבניין הארץ ולשמירה על ביטחונה.

פנחס אבהר

נולד בישראל להורים יוצאי תימן

פנחס אבהר נולד בתל אביב בשנת 1935, התחנך בקיבוץ בית אלפא עד לגיוסו לצבא כשריונר. בשנת 1965, החל לעבוד בתנועת הנוער העובד והלומד במחוז חיפה ובהמשך שימש מרכז הסניף. פעל רבות לשיפור תנאיהם הסוציאליים של חניכי הנוער העובד והלומד ולקידום המקצועי. ב-1966, יזם הקמת מועדון צהריים לנערות העובדות במשמרת מפוצלת במטרה לספק להן מקום למנוחה ופעילות חברתית. יזם תיקוני חוק וחתם על הסכמי עבודה הנוגעים לנערים ולנערות, כגון פיצויי פיטורין, שכר מינימום, פטור ממס הכנסה. יוזמותיו בתחומים אלו משמשות תקדים משפטי בארץ. פנחס היה שותף בהקמת בית ספר המקצועי "מזור" בחיפה. בשנת 1990 פרש מעבודתו בתנועת הנוער העובד והלומד, התמנה למרכז אגודת פועלי בניין ויזם פתיחת קורסים בענף. בשנת 1993, זכה בתואר עובד מצטיין, ובשנת 2001 קיבל עיטור מופת על מפעל חייו מטעם ההסתדרות החדשה בחיפה. בשנת 1995, פרש לגמלאות ומאז ממשיך בעשייה ציבורית בהתנדבות. פנחס מתנדב כארבעה ימים בשבוע בעמותת "ידיד לחינוך" בבית ספר "זרעאליה" בחיפה, אשר זכה בפרס בית ספר מצטיין ארצי. הוא תומך בילדים, מעצים אותם ומחזק את תפקודם בבית הספר. פנחס רוכש את אמון הילדים ומדריך אותם ללמידה ולמעורבות.

פנחס גדל בקיבוץ לאחר שהורים התגרשו ולא זכה לחום משפחתי, אך הקושי שחווה עורר בו רצון לתת, לעזור, לתרום וללחום למען צדק ולמען מימוש זכויות אזרחים. גם כאשר התאלמן, לאחר 60 שנות נישואים, לא הניח לבדידות להשתלט עליו וראה בה הזדמנות להתמסרות ללא גבול למען אחרים.

תרומה למדינה

דאגתו של פנחס לזכויות נערים ולתלמידים בבתי ספר אפשרה לאותם נערים להתפתח להיות אזרחים מועילים לעצמם, למשפחתם, לחברה ולמדינה.

על אדם להיות תמיד אוהב משפחה ואוהב הזולת, עובד קשה לפרנסתו, מאיר פנים ועוזר לכול.

יקיר הרשות

עולים ומגשימים

מחוז תל אביב

אברהם (טולי) אשכנזי

אברהם דה פריס

אברהם שבח

אלישבע ג'ירו

בן ציון ופנחס פוזיילוב

יגאל בן שלום

יהודה ספורטה

לבנה זמיר

הרב נסים איטח

ועדת היגוי

חנה שורץ - מנהלת מינהל חברה ונוער מחוז תל אביב

איריס בנטוב כהן - מנהלת מרכז ההדרכה

חגית חכם פרחיה - מדריכה ורכזת הוועדה

מירי דוד - מפקחת רשותית

מיכל ורדי - מדריכה

אתי כהן - מדריכה

חנה עופר - מדריכה

אברהם (טולי) אשכנזי

עלה ארצה מיוון בשנת 1944

אברהם נולד בסלוניקי שביוון למשפחה מבוססת ומפנקת. בשנת 1941, נכנסו הגרמנים ליוון. האיטלקים, בני בריתם של הגרמנים, ניסו לכבוש את צפון יוון, ואביו של אברהם גויס לצבא, כנראה נפל בשבי ושוחרר.

היהודים רוכזו בגטאות. בשנת 1943, ב"שבת השחורה" - שבה ריכזו את כל היהודים בכיכר החירות בעיר - החליט אביו של אברהם שעליהם לברוח. בעזרת שוחד הצליח אביו לרכוש תעודות מזויפות לבני המשפחה, ושמו של אברהם שונה לטולי. המשפחה ברחה לאתונה ומשם לטורקיה. מטורקיה עברו לסוריה וממנה ברכבת לראש הנקרה. הרכבת שנסעו בה הייתה הרכבת האחרונה שעברה בשער זה. המשפחה קבעה את ביתה בדרום תל אביב, ואברהם-טולי למד בבית הספר היסודי "ביאליק".

הוריו של אברהם והוא היו יחד לכל אורך החיים, עד פטירת ההורים בהפרש של חודשיים זה מזה, ועברו רבות יחד. בארץ נולדו לאברהם שני אחים ואחות. הוריו זכו לראות נכדים ונינים ומתו בשיבה טובה.

תרומה למדינה

אברהם שירת כחובש קרבי בגולני והשתתף בשלוש מלחמות ישראל: מלחמת ששת הימים, מלחמת יום הכיפורים ומלחמת לבנון השנייה. כיום מתנדב ב"בית להיות" בחולון ובמרכז "מורשת רקנטי" להנצחת מורשת יהדות יוון.

מובילים אותי דבריו של סבי שמשפחה צריכה להיות תמיד יחד, אסור להיפרד. סבי, סבתי ואחיות אמי לא הצטרפו לבריתה. סבי מת בדרך לאושוויץ, והאחרים נרצחו באושוויץ.

אברהם דה פריס

עלה ארצה מהולנד בשנת 1962

אברהם נולד בהולנד ובהיותו בן שלוש, בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, הופרד מעל הוריו ונמסר למשפחה נוצרית, משפחת חקלאים הולנדים. הוא גדל בבית המשפחה כילד נוצרי וכך ניצלו חייו.

בגיל 21 הכיר את אשתו והשניים עלו ארצה. הם למדו באולפן בקיבוץ עין השופט, והקיבוץ הציע להם להיות חברים בו. על אף שאהבו מאוד את החיים בקיבוץ והתאקלמו בו היטב, החליטו לעזוב משום שלא רצו שילדיהם ילוננו בבתי ילדים כפי שהיה נהוג אז בקיבוצים. נושא זה היה קרוב ללבם במיוחד משום שבמהלך מלחמת העולם השנייה, שני בני הזוג הופרדו מעל הוריהם. הם מצאו עבודה באזור תל אביב, והסוכנות סיפקה להם דירת עולים בעיירה אזור. באזור פעלו השניים לקידום נושא החברה והספורט ובעיקר לקידום תחום הכדורגל. אברהם פעל להקמת תנועת צופים באזור, הקים קבוצות נוער בכדורגל ובכדורסל ופעל להעצמה ולחיזוק של ילדים ובני נוער רבים.

אברהם התמודד עם קשיים לאורך חייו, בילדותו בצל השואה, בקליטתו בארץ ועוד, אך תמיד זכה לתמיכה של הקהילה ושל המשפחה ובמיוחד של אשתו מרים ז"ל. תמיכה זו העניקה לו כוחות. אברהם רואה באזור את ביתו ובקהילת המקום את משפחתו וחשוב לו להיות מעורב בחיי הקהילה ולתרום, במיוחד בתחום הספורט - תחום שתרם לו בהתמודדותיו האישיות.

תרומה למדינה

עד גיל 49, שירת אברהם שירות משמעותי במילואים. מלבד זאת, הוא תרם ליישובו אזור לאורך עשרות שנים בעשייה למען היישוב בתחום הספורט, הכדורגל והחברה במתנ"ס המקומי.

הדבר החשוב ביותר בחיים זה התא המשפחתי, שהוא בעיניי ערך עליון, וכן חברות ארוכת טווח. על שני אלו צריך לשמור.

אברהם שבח

נולד בישראל בשנת 1942

אברהם שבח נולד בירושלים בשנת 1942, בעת שהבריטים שלטו בארץ. הוא דור רביעי בארץ וגדל בירושלים בימי המצור על העיר טרם קום המדינה. בהיותו בן שש, הוקמה מדינת ישראל. אברהם למד בבית ספר "כי"ח אליאנס" ובתיכון "כרמיה". גויס לשירות במשטרה צבאית ושימש סייר תנועה ואחראי על מחלקת הסיירים בבסיס המשטרה הצבאית בגן האם בחיפה. לאחר מכן, חתם קבע ושירת שנתיים נוספות בביטחון שדה. עבר קורס קצינים והגיע לדרגת סא"ל במילואים. בגיל 26 נשא אישה והשניים קבעו ביתם בחולון.

כשהיה אברהם בכיתה ד', הוא כתב מסמך בן 22 עמודים על נושא משמרות הזה"ב, שאז נקראו "משמרות הביטחון". בהיותו בן 27, התחיל להתנדב במועצה הלאומית למניעת תאונות, מלל"ת, והקים עם חבריו את סניף התנועה הראשון בחולון - שהיה פעיל במשך 12 שנה. כשעבר לאזור, ביקש אותו ראש המועצה איציק אלישיב להקים סניף של התנועה גם באזור. מאוחר יותר הוקמה הרשות לבטיחות בדרכים והיא שפעלה בארץ בכלל ובאזור בפרט. אברהם שימש רכז המועצה למניעת תאונות, ותת-אלוף ציון מסורי המליץ עליו לתפקיד דירקטור במשרד התחבורה האחראי לכל התקנות והחוקים בנושא בטיחות בדרכים. כיום אברהם הוא יו"ר בהתנדבות של מטה הבטיחות במועצה המקומית אזור.

תרומה למדינה

התנדבות מגיל 27 ועד היום למניעת תאונות דרכים ולהצלת נפשות.

כל המציל נפש אחת בישראל כאילו קיים עולם מלא - כאילו הציל אותו ואת זרעו אחריו.

אלישבע ג'ירו

עלתה ארצה מיוון בשנת 1945

אלישבע נולדה באתונה בשנת 1933. הגרמנים נכנסו לעיר בשנת 1943 והתחילו תופסים יהודים בעורמה והעלו אותם למשאיות. שכנים יונים הזהירו את בני המשפחה ואלו סגרו את הבית והתחבאו בנגרייה הסמוכה לו. מאז נדדה המשפחה ממקום למקום, מכפר לכפר. ילדי המשפחה למדו בבתי ספר נוצריים בזהות בדויה עד סוף המלחמה.

כשחזרה המשפחה לביתה באתונה, התברר להם שהסוכנות היהודית מחפשת ניצולים. הסוכנות העלתה ארצה את אלישבע ואת אחותה באניית מעפילים, אלישבע הייתה אז בת שנים עשרה. הילדים הורדו מאניית המעפילים ופוזרו בחשכת הלילה בקיבוצים שונים. אלישבע הגיעה לקיבוץ קריית ענבים ואחותה שרה הגיעה לעין ורד. לאחר מאמצים רבים ועיקשים, הצליחה אלישבע למצוא את שרה ואחותה ולהביא אותה אליה לקריית ענבים. מאוחר יותר, הגיעה לארץ גם אמה של אלישבע וגרה בכפר שלם. האם לא ידעה עברית ומשום כך התעקשה שבנותיה ימשיכו להתגורר בקיבוץ וירכשו שם את החינוך. במשך השבוע היו הבנות בקיבוץ, ולקראת סוף השבוע באו לבית אמן. כך חיו עד שסיימו תיכון. בקיבוץ, למדה אלישבע על השקפת העולם הציונית, וזו כבשה את לבה. לאחר שנישאה, חינכה אלישבע את ילדיה בדרך הציונות ואהבת הארץ ועודדה אותם לתרום למדינה. בתה דורין הייתה קצינה במשטרה ובתה שרה קצינה בצבא.

חשוב מאוד שתהיה מדינה ליהודים וכל יהודי צריך לפעול למען המדינה.

בן ציון ופנחס פוזיילוב נולדו בישראל להורים יוצאי אוזבקיסטן

הוריהם של האחים בן ציון ופנחס היו מעשירי סמרקנד שבאוזבקיסטן עד למהפכה הבולשביקית. הם עלו ארצה ב-1924 רכשו פרדסים בפתח תקווה והשתקעו בה. בן ציון נולד בשנת 1926 ופנחס בשנת 1928. בשנת 1930, עברה המשפחה ליפו, ובעקבות מאורעות תרצ"ו (1936) עברה לתל אביב. בשל המצב הכלכלי הקשה, נחלצו האחים לסייע בפרנסה והקימו בבית מפעל לעיבוד יהלומים בשם "יהלומי פז". המפעל בבעלותם עד היום והוא ספינת הדגל של תעשיית היהלומים הישראלית לדורותיה. האחים עסקו בכל התחומים בענף היהלומים, הגיעו להישגים אדירים בייצוא ותרמו תרומה נכבדה לביצורה של כלכלת ישראל בעולם. היו חלוצים בהקמת נציגויות מכירה: הקימו עשרות נציגויות בארצות הברית, באירופה, ביפן ובהונג קונג, ובשנת 1968 קיבלה החברה את התואר "יצואן מצטיין". רבים בתעשיית היהלומים הישראלית הם תלמידיהם של האחים.

בשנת תשע"ו (2016), קיבלו האחים את אות יקיר העיר רמת גן על תרומתם הרבה לייסוד מרכז היהלומים בעיר ולכלכלת העיר והמדינה. בן ציון שימש עשרות שנים חבר הנהלת הבורסה ליהלומים ומעל ל-15 שנים סגן נשיא הבורסה וממלא מקומו. היה חבר בדירקטוריון הבורסה ויו"ר ועדות שונות. פנחס כיהן בוועדות רבות בוועד הפועל של התאחדות תעשיית היהלומים ושימש סגן נשיא ההתאחדות. כן פעלו השניים למען החברה והקהילה.

בשנת 1944, התנדב פנחס ל"הגנה" ושירת בפלוגה הדתית הראשונה בסיירת מודיעין. עם הקמת צה"ל, שירת בחטיבת גבעתי והשתתף בקרבות החטיבה בדרום. לבקשת מפקדיו, שירת בהתנדבות במילואים עד מלאות לו 60 שנה. פנחס נמנה גם עם מייסדי השכבה הצעירה של בני עקיבא בדרום תל אביב.

בשנת 1972, נודע לאחים מצבה העגום של העדה הבוכרית בישראל בתחום ההשכלה הגבוהה והם ייסדו את עמותת "ברית יוצאי בוכרה" ואת קרן "אבוקה" למלגות לקידום השכלה לדור הצעיר. לאחר עשרות שנות פעילות העמותה והקרן, העדה הבוכרית גאה באלפי בוגרים של מוסדות להשכלה גבוהה הממלאים תפקידים משמעותיים בחברה ובכלכלה. העמותה אף פעלה מיום היווסדה לקליטה של עולים בוכרים מברית המועצות - קלטו אותם בנמל התעופה, סייעו להם להשתלב בקהילות של יהודי בוכרה במרכז הארץ, בסבך הבירוקרטיה הישראלית, במציאת מקומות תעסוקה, בהקמת בתי כנסת ועוד.

בעידודם של האחים והודות להשתדלותם, רבים מהעולים פנו לתעשיית היהלומים ורבים מהם הגיעו להישגים מרשימים בענף.

למרות גילם המתקדם, השניים ממשיכים בפעילות ציבורית ענפה: ניהול בית תמחוי וחלוקת מצרכי מזון לנצרכים בערבי חגים, הוצאת ספרים על מורשת הקהילה ועל תרומתה לאומה ולארץ, הפצת "העיתון הבוכרי" בארץ ובעולם, עידוד לעלייה, ייסוד ומימון קורס על מורשת קהילות יהודי בוכרה

באוניברסיטת בר אילן, שותפות בהקמת בית כנסת מפואר בהרצליה פיתוח, "היכל מרדכי וציפורה", על שם הוריהם, ובית כנסת מפואר בנתניה, "היכל רפאל", לעילוי נשמת דודם - שבהם מתקיימת פעילות חברתית ענפה לחיבור הציבור למסורת. בשנת תשע"ו, קיבלו האחים את פרסי יקיר העיר רמת גן והעיר הרצליה על פועלם זה. האחים פוזיילוב פועלים במרץ לקידום תעשיית ההיי טק הישראלית ומבעלי חברת HackerU אשר מובילה בהכשרה והשמה של עובדים למקצועות הסייבר. פנחס מכהן כנשיא חברת "בטאליין" ויחד עם הצוות הרפואי הם לקראת פריצה מדעית למניעה ולטיפול במחלת הסכרת.

תרומה למדינה

האחים בן ציון ופנחס פוזיילוב מייצגים את קהילת יהודי בוכרה בישראל - קהילה בעלת תרבות ואורח חיים של עשייה למען הכלל ולמען הפרט. תרומתם של האחים לחיי הכלכלה והחברה במדינת ישראל היא רבה ומשמעותית.

אמונתם ושאיפתם של האחים בכל עשייתם הציבורית היא "יחד שבטי ישראל" (דברים לג, ה).

יגאל בן שלום

נולד בישראל להורים יוצאי תימן

יגאל בן שלום נולד בשכונת בן ציון בנתניה להוריו נעמי ועובדיה, שעלו ארצה מתימן והיו מנהיגי העדה ופעילים בשכונה. אביו של יגאל הקים את האגודה לטיפול חברה ותרבות, מרכז ומוזאון לטיפול ולשימור תרבות יהודי תימן בעיר נתניה שהיא העמותה המובילה בתחום מורשת יהודי תימן בארץ ובעולם. יגאל התחנך לשילוב בין השכלה כללית ובין המסורת ומנהגי העדה. אביו, עובדיה בן שלום, האמין והוביל גישה של כבוד למסורות של העדות השונות, הנחלת מורשת יהודי תימן, בניגוד למקובל בזמנו - "כור היתוך".

לאחר שירות צבאי, סיים יגאל לימודים אקדמיים באוניברסיטה העברית ועבד במוסד לביטוח לאומי. עבודתו חשפה בפניו מצוקות חברתיות, והוא קיבל על עצמו לתרום מניסיונו לאוכלוסיות מוחלשות בחברה. יגאל כיהן בתפקידים מרכזיים בתחום זה: מנכ"ל משרד העבודה והרווחה ומנכ"ל המוסד לביטוח לאומי. בתוקף תפקידיו הוביל מהלכים לשינוי פני החברה בישראל באמצעות חקיקה ובאמצעות הקצאת משאבים לטובת אוכלוסיות מוחלשות - מקבלי קצבאות, קשישים, נכים, נוער בסיכון ומשפחות במצוקה.

לאחר השלמת לימודי הדוקטורט, כיהן כמשנה לנשיאת המכללה האקדמית בית ברל. שימש יו"ר ארגון מנהיגות אזרחית, ארגון גג לעמותות בישראל, ומכהן כיו"ר מועצת המוזאונים בישראל וכיו"ר מכון אדלר להנחיית הורים ויחסים במשפחה. לאחר מות אביו, מונה יגאל ליו"ר האגודה לטיפול חברה ותרבות והוא ממשיך את דרכו של אביו בהנחלת מורשת יהודי תימן ותרבותם לכלל העם בישראל. יגאל הרחיב את תחומי פעילותה של האגודה וייסד מכון לחקר יהודי תימן. האגודה מפעילה מרכז תרבותי פעיל ומוזאון למורשת תימן. במוזאון מופעלות תכניות חינוכיות לתלמידים. יגאל נשוי לאהובה. לשניים חמישה ילדים וכמה נכדים - דור חמישי לסבתו של יגאל מרים, שעלתה מתימן ונפטרה בישראל בשיבה טובה בגיל 106, ודור שישי לסבתא רבתיא שלו שעלתה אף היא מתימן ונפטרה בארץ בגיל 110.

שירת כקצין בצנחנים ובשריון והשתתף במלחמות ישראל, בהן למד מהו כוח רצון ומהי דבקות במטרה. הוריו עודדו אותו להשקיע משאבים ברכישת השכלה, ובזכותם סיים שלושה תארים. החלטה שהביאה לשינוי בחייו הייתה החלטתו לעזוב את המגזר העסקי כבעלים של חברה פרטית ולהיענות לאתגר של עבודה ציבורית, הן כמנכ"ל משרד העבודה והרווחה הן כמנכ"ל המוסד לביטוח לאומי.

תרומה למדינה

בתפקידיו כמנכ"ל משרד העבודה והרווחה ומנכ"ל המוסד לביטוח לאומי, הוביל יגאל שינוי חברתי בחברה בישראל ופעל למען החברה בכלל ולמען אוכלוסיות מוחלשות בפרט. יגאל ממשיך לתרום בהתנדבות בתפקידיו כיו"ר מכון אדלר, יו"ר מועצת המוזאונים, יו"ר האגודה לטיפול חברה ותרבות ויו"ר הוועד המנהל של המרכז לחקר יהודי תימן ע"ש עובדיה בן שלום.

משפט המלווה אותי כל חיי, מילדותי ועד היום, הוא: "איזהו מכובד - המכבד את הבריות" (אבות ד, א).

יהודה ספורטה

עלה ארצה מיוון בשנת 1944

יהודה ספורטה נולד ב-1938 בסלוניקי, בן יחיד להוריו. בשנת 1941, פלשו הגרמנים ליוון. יהודי סלוניקי נשלחו לאושוויץ, אך לאביו של יהודה הייתה אזרחות ספרדית ובזכותה המשפחה ניצלה שכן הגרמנים לא פגעו באזרחים של מדינות שהיו בנות בריתם. הגרמנים רצו לגרש את המשפחה לספרד, אך זו סירבה לקבלם. יהודה והוריו נשלחו לברגן בלזן ושהו שם חצי שנה עד שהקונסול הספרדי באתונה, סבסטיאן רומרו רדיגאלס, הצליח להוציא 367 יהודים בעלי אזרחות ספרדית מהמחנה. בני המשפחה הגיעו לברצלונה וממנה לקדיס. משם הועברו למחנה אמריקאי בקזבלנקה שבמרוקו. שם התחיל מסעם לארץ ישראל. הם נסעו ברכבת מקזבלנקה לאלג'יר, משם באנייה לנאפולי ומשם באנייה לפורט סעיד ואז במשאית חצו את סיני והגיעו לעזה. האנגלים הכניסו את המשפחה למחנה "נסארת" ב-1944, ומשם שלחו אותם ל"בית עולים" בתל אביב. יהודה נשלח למוסד חינוכי בחיפה למשך שנה וחצי, וכשחזר לבית הוריו למד בבית הספר "ביאליק" ואחר כך ב"מקס פיין". יהודה משמש היום איש עדות במרכז מורשת יהדות סלוניקי ביוון.

תרומה למדינה

יהודה שירת כטכנאי בחיל הקשר ועבד כאזרח עובד צה"ל בתעשייה הצבאית במשך 30 שנה.

"לעזור ולתרום לקהילה."

לבנה זמיר

עלתה ארצה ממצרים בשנת 1950

לבנה נולדה בקהיר למשפחת וידאל-מוסרי, משפחה אמידה ותיקה במצרים. במלחמת העולם השנייה, הפציצו מטוסים גרמניים את קהיר ואת אלכסנדריה, והמשפחה עברה לחלואן, עיר גנים סמוך לקהיר, ונותרה לגור בה. לבנה וששת אחיה למדו בבית ספר של המיסיון הצרפתי בגלל רמת הלימוד הגבוהה בו. חברותיה הטובות היו מוסלמיות ונוצריות. לבנה ואחיה למדו גם עברית ומזמורים בתלמוד תורה השכונתי. בחודשי הקיץ, בילו בעיר הקיט ראס-אל-בר. החיים היו נעימים עד יום הקמת מדינת ישראל. באותו לילה, פרצו עשרה קצינים מצרים לבית המשפחה, ערכו בו חיפוש, קרעו מזרונים ולקחו את דודה של לבנה לבית הסוהר בטענה שהוא ציוני. למחרת, החרימה הממשלה את בית הדפוס המשפחתי ושלוש משפחות וידאל נותרו ללא פרנסה. הדוד שוחרר ממאסרו לאחר שנה וחצי בתנאי שיעזוב את מצרים מיד. הוא הובל באזיקים ישירות לאינדיה. גם בני משפחתו (כולל הוריה של לבנה) נאלצו לעזוב את מצרים עם מזוודה קטנה ו-20 דולר לכל אחד. לאחר כמה חודשים במחנה פליטים בצרפת, הגיעו ארצה. שלוש שנים התגוררו במעברה בטבריה, בתחילה באוהל אחר כך בצריף, וייסורי הקליטה היו קשים ממש. בגיל 16, יצאה לבנה לעבוד. היא המשיכה ללמוד ולעבוד גם לאחר נישואיה ולאחר לידת שתי בנותיה, ורדה ואסתר. לבנה היא בעלת תואר במינהל עסקים, גרה בתל-אביב והיא סבתא מאושרת לשלושה נכדים.

במלחמת ששת הימים, ניהלה לבנה את משרד יחסי הציבור של התעשייה האווירית הצרפתית בישראל. כאשר ראש ממשלת צרפת הכריז אמברגו על ישראל ועצר אספקת 50 מטוסי מיראז' לחיל האוויר הישראלי, הייתה לבנה שותפה להברחת המטוסים באניות מצרפת לחיפה. אז התמלאה גאווה ישראלית ורצון עז לפעול למען המדינה. עם חתימת הסכם השלום עם מצרים, התבקשה לעמוד בראש "האגודה לידידות ישראל-מצרים" לקידום יחסים בין שני העמים. כן נבחרה ליו"ר "איגוד מנהלות ונשות עסקים בישראל" - להעצמת האישה ולקידומה לתפקידי ניהול בכירים. בשנות ה-80 שימשה כמנכ"ל 'אל-סם' האגודה למלחמה בסמים, והקימה את ההוסטל הראשון בישראל לגמילה מסמים. משמשת היום כיו"ר "מרכז הארגונים", המאגד ארגוני יהודים מארצות ערב והאסלאם. בתפקידה זה הצליחה לפעול משמעותית להכרת מורשת יהודי ארצות ערב בישראל.

תרומה למדינה

בשנת 1999, ליוותה את נשיא המדינה עזר ויצמן ורעייתו בביקורם הממלכתי אצל הנשיא מובארק בקהיר. היכרותה את התרבות המצרית סייעה ביצירת אווירה נעימה, פתחה את הלבבות והביאה להשגת מטרות הביקור. בשנת 2017, זכה ספרה "תור הזהב של יהודי מצרים בעת החדשה" בפרס ראש הממשלה למחקר אקדמי על יהדות ערב.

חשוב להכיר את האחר ולהכיר את השונה ממך כי "להכיר זה לאהוב".

הרב נסים איטח

עלה ארצה מצרפת בשנת 1984

הרב איטח נולד במרוקו. למד ברבאט הבירה עד כיתה ו' ולאחר מכן בישיבה תיכונית בקזבלנקה שכן החינוך היהודי ברבאט היה חסר. את כיתות י'-י"א למד בישיבה חרדית ואנטי-ציונית בצרפת - דבר שהביא אותו להעמיק בבירור סוגיות אמוניות וציוניות. הרב איטח החליט לעלות לארץ, עלה לבדו ולמד בפנימייה צרפתית בירושלים את כיתה י"ב (בשנת 1984). בגיל 18, חזר הרב לצרפת לשנתיים לעבוד בה בעיר וישי, שאביו התמנה לרבה. הרב עלה ארצה, התגייס לחיל צנחנים ולאחר שירותו הצבאי למד אמנות ועסק בעיצוב תכשיטים. לאחר לימודיו שב לצרפת לשלוש שנים ואחר כך חזר לארץ, עבד חצי יום בעיצוב תכשיטים ולמד חצי יום. באותה עת הכיר את הרב דוד חי הכהן וראה בו רבו ומורו. ממנו ספג אהבה למדינת ישראל ולצה"ל וממנו למד על שילוב ציונות עם חיי תורה. הרב איטח התלבט אם לשרת בצה"ל בקבע, אך הרב הכהן המליץ לו לעסוק בחינוך. הרב איטח למד לתואר ראשון ולתעודת הוראה ובמקביל למד למבחני רבנות אצל שני רבנים במגדל העמק - שם גרה אחותו ולשם נסע לשבתות. בעת לימודיו, התחתן וקבע ביתו בבית ים ועסק בחינוך בלתי-פורמלי: התנדב בבית הספר ע"ש זבולון המר והיה למורה, למחנך ולרב בו וכן שימש רב בית הספר "עקיבא". הוא ראה בעבודתו החינוכית כלי לחיבור בין אוכלוסיות שונות, ליצירת קהילה של כלל באי בית הספר גם מעבר לשעות הלימודים ולעיצוב בית הספר כבית ספר קהילתי המושך אליו את כל אנשי העיר. הרב איטח פעל עם בני נוער לאורך כל שעות היממה, במיוחד עם בני נוער שנשרו ממסגרות החינוך ושוטטו ברחובות. עיריית בת ים הקצתה מקום לבני נוער אלו לפעילות. איל יפרח (אחד משלושת הנערים שנחטפו ונרצחו), הדריך ב"מועדון" בהיותו בשנת של"פ בעיר. כשנודע על חטיפתו, התקיימה בבית ספר בעיר תפילה משותפת כל הלילה ונערי העיר נסעו לבית הוריו לחזקם. במבצע "שובו אחים", נסע הרב איטח עם תלמידים לבקר לוחמים על גבול עזה. הרב קיבל על עצמו לבנות בית הכנסת על שמו של איל יפרח ז"ל ועל שם תומר חזן ז"ל, מקהילת בית הספר. בית הכנסת נקרא "אורות התחייה" והוא משמש לתפילה של בני נוער המחפשים בית כנסת צעיר ברוחו. הדבר שעיצב ביותר את חייו של הרב איטח היה העובדה שכאשר עלה ארצה לא גר בין צרפתים, אלא השתלב בחברה הישראלית. שירותו הצבאי גם הוא הביא למעורבותו בחברה ולהכרתו את מגוון האוכלוסיות בה.

תרומה למדינה

בתחושתו של הרב איטח, המדינה תרמה לו יותר מאשר הוא תרם לה. אשתו, הרבנית אביבה, מנהלת את בית ספר "ציטלין" בתל אביב, ושני בני הזוג עוסקים בחינוך ילדי ישראל בכל רגע מחייהם. הם מלווים ילדים מגיל בית ספר ועד שהם נהיים להורים. ההצלחה הגדולה שלהם היא כשתלמידיהם חוזרים לקהילה כפעילים ומורים בה.

לא להתפשר. לתת לחברה ולאחר את המרב שאני יכול, ללא הנחות.

יקיר הרשות

עולים ומגשימים

מחוז מרכז

פרופ' אברהם בן-נון

טובה גלר

ד"ר יהודה עמיר

יוסף חבשוש

יעקב בוך

מאיר כחלון

מרדכי רחמים

מרדכי תפארת

קלרה נחום

שושנה יצחקי

שלמה הלל

תמי בן אור

ועדת היגוי

רפי דהן - מנהל מינהל חברה ונוער מחוז מרכז

אורלי קלינסקי - מנהלת מרכז ההדרכה

גילה מיטרני - סגנית מנהלת מרכז ההדרכה

עדי שפירא - מ"מ מנהלת מרכז ההדרכה תשע"ז

יוסי מסטנאי - מפקח רשותי

טירה אמרוסי גלינויר - מפקחת רשותית

פרופ' אברהם בן-נון

עלה ארצה מתימן בשנת 1949

אבי נולד בתימן בשנת 1947 ועלה ארצה במבצע "כנפי נשרים", למעברת האוהלים עמק חפר, שם חיה המשפחה שלוש שנים בתנאים קשים מאוד. בזיכרוננו של אבי נחרתו השירותים הסניטריים המשותפים (ברזייה, מקלחות ושירותים), קשיי הפרנסה והמאבקים בין המבוגרים על עבודה יומית מזדמנת. בסמיכות למעברה, הוקם היישוב אליכין. היו בו בתי קבע דו-משפחתיים בגודל 30-35 מ"ר ושטח אדמה צמוד בגודל דונם-דונם וחצי למשק עזר לפרנסת המשפחה. בבתים הקטנים שוכנו משפחות בנות נפשות רבות, ומשק העזר לא הצליח לספק פרנסה. פרנסת בני היישוב הייתה מעבודתם כפועלים במושבים ובקיבוצים בעמק חפר. אבי חווה את הפער בין רמת המחיה באליכין לרמת המחיה במושבים ובקיבוצים סביב, את העובדה שלא ראה כמעט את אביו במהלך השבוע שכן הלה יצא מוקדם בבוקר לעבודה בחקלאות במושבים וחזר מאוחר בערב, ואת העובדה כי על אף זאת, לא היה בבית די כסף אפילו לרכישת מחברות וספרים. ככל שגדל, הבין את כאבי העולים והבין כי הממסד לא דאג לעולים למקורות פרנסה עצמאיים או להכשרה כלשהי ורק ניצל אותם ככוח עזר למושבים ולקיבוצים. למרות זאת, האווירה באליכין הייתה של שותפות גורל ושל שמחת חיים, של משפחה אחת גדולה, והיא העניקה תחושת ביטחון ושלווה. אבי למד אצל המורי אברהום, שם ניטעה בו אהבה לספרים, ולאחר מכן בבית הספר העממי "רמב"ם" באליכין, שם ניטעה בו אהבה לטבע, למדעי החיים ולאנשים - בעיקר בזכות המורה לטבע יוסף. הוא למד בתיכון "מקווה ישראל", סיים בהצטיינות מסלול ישיר לתואר שני במיקרוביולוגיה באוניברסיטת תל אביב וסיים בהצטיינות את לימודיו לדוקטורט במדעי החיים במכון וייצמן. הוא נסע לארצות הברית להתמחות בגנטיקה מולקולרית במחלקה לגנטיקה בבית הספר לרפואה באוניברסיטת הרווארד. כעבור שלוש שנים, חזר למכון וייצמן כחוקר עצמאי ופיתח קריירה מדעית באימונולוגיה (מערכת החיסון). ב-1982 נתמנה לפרופסור חבר ולאחר מכן לפרופסור מן המניין במכון וייצמן.

תרומה למדינה

אבי הקדיש את מרבית שנותיו במכון וייצמן לחקר המערכת החיסונית. ממצאיו הביאו לזיהוי ולאפיון תאי דם לבנים הגורמים להתפתחות מחלות אוטואימוניות, כמו טרשת נפוצה, להבנה מעמיקה של המנגנונים המעורבים בהתפתחות מחלות אלו ולפיתוח תרופות לטיפול בהן.

הדבר שקידם אותי בחיים היה ההעזה לחלום ולשאוף גבוה, שהיו בי עוד כנער ובעיקר כמתבגר, והמאמץ הבלתי-פוסק ללמוד, לדבוק בשאיפותיי ולא לוותר לעצמי בקלות גם כשנראה שהקשיים ותנאי הסביבה לא מאפשרים כלל התקדמות. כל אחד צריך להעז לשאוף גבוה ללא חשש ולעשות כל מאמץ להגשמת שאיפותיו, ואז ודאי יישא פרי.

טובה גלר

עלתה ארצה מפולין בשנת 1933

טובה נולדה בשנת 1927 בסלונים שבפולין ועלתה ארצה בהיותה בת שש. היא בוגרת גימנסיה "הרצליה" וסמינר "תלפיות". נישאה, לזאב גלר ז"ל, בנתה את ביתה בכפר סבא, ולימים שימש זאב ראש העיר כפר סבא.

טובה פעילה בתחום החינוך: הייתה גננת, לימדה נערים עובדים ועסקה בחינוך מבוגרים בתכניות "הנחלת הלשון" ו"ביעור הבערות". למעשה, מלבד הוראת השפה, עיקר פועלה היה ביצירת קשר אישי עם העולים וסייעה להם בתהליך ההיקלטות בארץ.

טובה פועלת רבות בהתנדבות למען החברה: שימשה יו"ר "איל"ן; פעלה במועדוני קשישים במסירות ובהתמדה במשך שנים רבות - על פעילותה זו זכתה בתואר "אם המועדונים"; מנהלת בית פתוח שבו כל אדם במצוקה יכול למצוא אוזן קשבת ולב חם, בית שוקק פעילות ציבורית; משתתפת באירועי מועצת הנוער בעיר ומספרת לבני הנוער סיפורים קצרים מחייה שיש בהם מוסר השכל; חברה בעמותת "אלומה" ועל כן משתתפת באירועים לשורדי שואה המתקיימים במרכז הנוער העירוני; מקפידה לחזק את בני הנוער בעשייתם הברוכה ולהביע תמיד מילה טובה. טובה ייסדה קרן על שם בעלה המנוח "פרס גלר" המוענק למתנדבים מצטיינים על פי קבוצות גיל בכול שנה, את התרומה הכספית של פרס גלר מעניקה לאגף הרווחה של העירייה. כמו כן זכתה גם בתואר "אם המתנדבים" טובה מעורה בכלל הפעילות החברתית המתקיימת בעיר ומעורבת בנעשה בה.

תרומה למדינה

טובה ובעלה היו בין בוני היישוב היהודי בארץ וטובה מוסיפה להיות מעורבת בעיצוב דמותו עד היום.

המשפט המנחה אותי הוא "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח).

ד"ר יהודה עמיר

עלה ארצה מתימן בשנת 1949

יהודה נולד בצנעא בירת תימן. בגיל חמש התחיל ללמוד אצל המוריו חומש ופירוש רש"י, להתפלל שחרית, מנחה וערבית ולהתחנך כיהודי שומר תורה ומצוות. הלימודים תפסו את רוב שעות היום ולא נשאר לילדים זמן למשחקים מלבד בימי שישי, בשבתות ובחגים. ילדותו של יהודה הייתה מאושרת. הוריו היו מסורים לילדיהם והעניקו להם חינוך טוב ואהבה רבה. על ילדותו המאושרת העיב מקרה אחד של התנפלות ערבים על הרובע היהודי באחת השבתות, הערבים בזזו את בתי היהודים ולקחו שלל רב. יהודה עלה בעליית "כנפי נשרים". העלייה הייתה פתאומית. יום אחד אמרו להם להגיע למחרת למחנה העולים "גאולה" שליד עדן. המשפחה נסעה לעדן במשאית. הדרך הייתה מלאת סכנות, אך המשפחה הגיעה למחנה בשלום. לאחר שלושה ימים, עלו על מטוס וכעבור שמונה שעות נחתו בנמל בן גוריון בארץ. באחת עברו ממציאות של ימי הביניים למציאות של המאה ה-20. בארץ ידעה המשפחה קשיי קליטה, אבל יהודה השתלב מהר מאוד במערכת החינוך וקפץ כיתה שלוש פעמים. הוא סיים את לימודיו התיכוניים וקיבל תעודת בגרות מלאה, התגייס לצה"ל ולאחר השירות למד באוניברסיטה העברית בירושלים (גבעת רם). יהודה עבד בהוראה בתיכון ולאחר זמן למד לתואר שני באוניברסיטת בר אילן. הוא יצא לשליחות חינוכית בקנדה (מונטריאול) מטעם הסוכנות היהודית לחמש שנים. כששב ארצה, המשיך ללמד בתיכון ולמד לתואר שלישי באוניברסיטת בר אילן. היום יהודה עוסק בעיקר בחקר השירה והפיוט של יהדות תימן.

העלייה ארצה פתחה בפני יהודה אופקים. אם היה נשאר בתימן היה מן הסתם נפח, צורף, סנדלר או סופר סת"ם. אך יהודה זכה לחיות בדור הגאולה. הילד התימני שנחת בשדה התעופה כשלגופו כותונת היה לבעל תואר דוקטורט בזכות התמדתו, נחישותו ואהבתו לספר.

תרומה למדינה

במשך 40 שנה הכין יהודה תלמידים לבגרות בלשון, בספרות ובחיבור, ועשרים שנה הרצה באוניברסיטת בר אילן על שירה ופיוט של יהודי תימן בימי הביניים. שירת בצבא ובמילואים והתנדב להיות מורה למורת בצה"ל. מחנך בחו"ל לאהבת הארץ, לציונות ולשירות צבאי. תלמידיו מקנדה באו ארצה לשרת בצה"ל.

חשוב להתבטא תמיד בצורה חיובית ולהדגיש את החיוב. כן חשוב לעולם לא לכפות את עצמך על הזולת.

יוסף חבשוש

נולד בישראל לאם יוצאת מצרים ואב יוצא תימן

יוסף חבשוש נולד בתל אביב בשנת 1938 וגדל בה. אל גני תקווה הגיע בשנות העשרים לחייו. באותה עת, היו במקום אך צריפים וקהילה שהתחילה להתגבש. יוסף נבחר פעם אחר פעם למועצה המקומית ולימים שימש סגן ראש המועצה. יוסף ניהל מחלקה במפעלי טקסטיל במשך 30 שנה וניהל את סניפי שירות התעסוקה בקריית אונו ובאור יהודה. הוא אב לשישה ילדים, סב ל-17 נכדים ולחמישה נינים.

תרומה למדינה

יוסף התנדב במשמר האזרחי, מאז הקמתו ובמשך 33 שנים, לסיורים בלילות למען הקהילה בגני תקווה. הוא שירת בגבעתי והשתתף בכל מלחמות ישראל: סיני, ששת הימים, יום כיפור ומלחמות לבנון, באספקת מזון והובלתו לרחבי גזרות הקרב. לאורך השנים, במקביל לעבודתו במפעלי הטקסטיל, פעל בהתנדבות למען חיי תרבות בקהילה בגני תקווה ושימש יו"ר ועדת האירועים, יו"ר מחלקת הספורט ויו"ר ועדת הנחות להנחות ולמלגות לציבור. בימים אלה, יוסף ממשיך ומתנדב כפי יכולתו, בעיקר במשמרות זה"ב. פעילותו המשמעותית למען החברה ומשפחתו התומכת נוסכים בו כוח להמשך עשייה.

טוב לתת ולתרום לקהילה, הנתינה משמעותית לנותן ולמקבל.

יעקב בוך

נולד בישראל בשנת 1943

יעקב בוך הוא דור שישי בארץ מצד אביו. הוא נולד וגדל בפתח תקווה, למד בבית ספר "ברנר" בעיר וקיבל תואר בהיסטוריה ומדעי המדינה מהאוניברסיטה העברית בירושלים. יעקב הוא שחקן, מורה ומנהל בית ספר תיכון בתל אביב. שימש סגן מנהל "חטיבת הראשונים" כעשרים שנה. ביוזמתו עבר מניהול תיכון לתפקיד ניהולי בחטיבת ביניים כדי לחזק את הקשר בינו לבין תלמידיו. בשנים האחרונות, עמל להכניס מורים חדשים להוראה. יעקב היה שליח הסוכנות בקנדה חמש שנים. לגני תקווה הגיע בשנת 1988.

תרומה למדינה

יעקב עמל לחיזוק החינוך הפורמלי והבלתי-פורמלי בארץ ומחוצה לה. בשירותו הצבאי, פיקד יעקב על קורס הכנה ללימודים אקדמיים לבני עדות המזרח בשנים 1966-1967. היה זה הקורס הראשון בצה"ל לקידום חיילים יוצאי עדות המזרח שלא סיימו בגרות במטרה שישלימו את תעודת הבגרות עד שחרורם משירות סדיר. לאחר השירות הצבאי, המשיכו אותם חיילים בלימודים אקדמיים לתואר ראשון, שני ושלישי.

בשליחותו בקנדה מטעם הסוכנות, לימד יעקב בחטיבת ביניים בבית ספר יהודי וחיזק את הקשר של תלמידיו ושל הוריהם לארץ ישראל. בשליחות נוספת, בחר ללמד בבית ספר תיכון ציבורי שלמדו בו גם תלמידים יהודים. הוא לימד עברית, היסטוריה של ארץ ישראל, ספרות עברית ועוד ובעיקר השפיע על תלמידיו בשיחות חופשיות שניהל אתם על הארץ. רבים מתלמידיו עלו לישראל בזכותו ושומרים אתו על קשר עד היום.

יעקב לימד תלמידים רבים במסגרות החינוך הפורמלי, ולצד זה מצא דרך ללבם של נערים שנשרו ממערכת החינוך בגלל רקע סוציאקונומי קשה או מסיבות אחרות. יעקב לא ויתר על תלמידים אלו, שהרגישו שמערכת החינוך ויתרה עליהם, וקידם אותם באהבה רבה ובהתנדבות, פיתח בהם מיומנויות חברתיות וקידם אותם בתחום הלמידה הפורמלית.

"חנוך לנער על פי דרכו" (משלי כב, ו) - אין ילד שאינו יכול להצליח, עלינו רק לאפשר לו הזדמנות לכך. החינוך הוא האמצעי העיקרי לעידוד בני הנוער להיות מועילים לחברה ותורמים לה בשירות משמעותי בצה"ל ובדרכים נוספות.

מאיר כחלון

עלה ארצה מלוב בשנת 1949

מאיר נולד בטריפולי שב־לוב בשנת 1938. הוא התייתם מאמו ועלה לישראל עם אביו ועם אחיו בשנת 1949. הם הגיעו תחילה לשער העלייה ומשם נדדו בין מקומות יישוב שונים - הועברו למעברה בפרדס חנה, משם עברו למושב עלמה, מושב של יוצאי לוב, אחר כך התגוררו במושב שובה בדרום, וממנו עברו, בסוף שנת 1950, למושב אחיסמך - גם הוא מושב של יוצאי לוב. באותה עת, למד מאיר בכפר הנוער בן שמן.

תרומה למדינה

לאחר השירות הצבאי, למד חינוך והדרכה, עסק בהדרכת נוער מקומי ושימש מזכיר מושב אחיסמך, חבר הנהלת המושב, יו"ר ההנהלה ונציג המושב בוועידות תנועת המושבים. משנת 1962, משמש מנכ"ל האגודה החקלאית לתובלה, ומשנת 1968 מנכ"ל החברה לפיתוח מושבי אזור המרכז. בשנת 1978, מונה למנכ"ל ארגון מושבי הדרום והמרכז, ובשנת 1988 נבחר ליו"ר היחידה הארצית לשילוב האזורי בהסתדרות כשליח תנועת המושבים. מנהל מחוז הדרום והנגב בהסתדרות (אגף הארגון ומועצת הפועלים) משנת 1996, ובשנת 1999 מונה למנכ"ל מרחב השפלה ולממונה על הגבייה, על מרשם החברים ועל נכסי ההסתדרות במרחב. עד שנת 2015, שימש יו"ר התאחדות וארגון יוצאי לוב. משנת 1992, פעיל בהתנדבות למען הקהילה הלובית, ממלא מקום יו"ר הארגון העולמי של יהודים יוצאי לוב, ומשנת 2010 יו"ר מרכז הארגונים של יהודים יוצאי ארצות ערב ונציג הארגון העולמי של יוצאי לוב בארגון "JJAC - צדק ליהודים יוצאי ארצות ערב". חבר בהנהלת הפדרציה הספרדית כנציג התאחדות ארגון יוצאי לוב בישראל והארגון העולמי של יהודים יוצאי לוב וציר בקונגרס הציוני מטעם הפדרציה הספרדית העולמית. חבר בחבר הנאמנים של הסוכנות היהודית. תכנן והביא לביצוע הקמת בית כנסת מרכזי עולמי ליוצאי לוב במושב זיתן שליד לוד. את בית הכנסת, שנבנה בשנות השמונים, תכנן האדריכל פיין ז"ל לפי תמונה של בית הכנסת שהיה בכפר זליטן בלוב. בית הכנסת פעיל כל ימות השנה ומתקיימים בו אירועים רבים: בריתות, חגיגות בר מצווה, חתונות, הילולות בל"ג בעומר ובשמחת בית השואבה בחג הסוכות ועוד.

נוסף על כך, מילא מאיר תפקידים שונים במסגרות ציבוריות וייצוגיות: חבר מליאה והנהלת המועצה האזורית מודיעין, מזכיר סניף וציר בוועידת מפאי ולאחר מכן במפלגת העבודה, חבר מרכז המפלגה, חבר מחוז ומזכירות מחוז המושבים במפלגת העבודה, חבר בוועדת הכספים והתקציב של ההסתדרות הציונית, ציר בוועידת ההסתדרות הכללית וחבר הוועד הפועל, חבר בית נבחר ההסתדרות, חבר ועדת כספים וועדת חוקה, חבר בוועד המנהל של הקרן לרווחה לנפגעי השואה ונציג יוצאי לוב במרכז הארגונים לניצולי שואה, חבר במליאת ועידת התביעות לניצולי השואה וחבר הנהלת העמותה הפרלמנטרית בכנסת למען ניצולי השואה.

מרדכי רחמים

עלה ארצה מכורדיסטן בשנת 1952

מרדכי נולד בכורדיסטן בשנת 1946 ועלה ארצה בשנת 1952 למעברת עמק חפר. משם עברה המשפחה לשיכון אליכין. למד בבית ספר "רמב"ם" ביישוב אליכין ובתיכון בפנימיית "מקווה ישראל". שירת בסיירת מטכ"ל, ולאחר השירות הצבאי גויס ליחידה לאבטחת מטוסים וליחידה לאבטחת אישים. למד באוניברסיטת תל אביב לתואר ראשון במזרח תיכון ומזרח אפריקה. הקים עם שותף משרד חקירות לאבטחה.

תרומה למדינה

מרדכי שירת כמאבטח מטוסים של חברת התעופה אל על. בשנת 1969, בעת מילוי תפקידו כמאבטח, השתתף במבצע לנטרול התקפת מחבלים על מטוס בציריך. חברי היחידה השתלטו על המטוס בהיותו על מסלול ההמראה. מרדכי ירה במחבלים וסיים את התקיפה. לצערו הרב, הטייס נהרג בהיתקלות. השתתף ב"מבצע סבנה" - שחרור מטוס בנמל התעופה לוד שחטפו פעילי ארגון "ספטמבר השחור". במבצע השתתפו חיילי סיירת מטכ"ל ואנשי מילואים, מרדכי הוקפץ לאירוע בגלל ניסיונו ביחידה לאבטחת אישים ובגלל ניסיונו באירוע של שחרור מטוס חטוף. מרדכי נדרש לפרוץ ראשון למטוס ולנהל קרב יריות עם המחבל, שהסתתר בתא השירותים במטוס. מרדכי השיג את המחבל וירה בו למוות מטווח קצר. המבצע הסתיים בהצלחה.

המעז הוא המנצח.

מרדכי תפארת

עלה ארצה מהודו בשנת 1954

מרדכי נולד בקוצ'ין אשר בהודו להוריו אברהם ושרה ז"ל. הוא עלה ארצה בשנת 1954, למד בסמינר בית הכרם למורים ולמדריכים בירושלים ובעל תואר ראשון ושני בחינוך, תנ"ך ומחשבת ישראל. שירת שירות צבאי של שלוש שנים והיה מדריך, מורה וסגן מנהל בבית הספר "עלייה" בפתח תקווה. מרדכי ניהל כמה בתי ספר, בהם בית הספר הניסיוני היחידי ביבנה. כיהן כמפקח במינהל חברה ונוער, ריכז את חידון התנ"ך במחוז מרכז והפעיל תכנית חוקרים צעירים וקורס חזנים. מרדכי זכה בפרס חינוך ארצי ובתואר יקיר החינוך הדתי.

עבודתו החינוכית של מרדכי בפנימייה של עליית הנוער בפתח תקווה ובקליטת עולים מאתיופיה באתר הקרוואנים במושב ברקת עוררה בו אהבה לעבודת החינוך - להשפעה על עיצוב אישיות של נפשות צעירות.

תרומה למדינה

מרדכי הקים את בית הספר היחידי ביבנה כבית ספר ניסיוני ייחודי שמטרתו טיפוח יכולתו האינדיבידואלית של כל תלמיד. בית ספר זה זכה בפרס החינוך הארצי והיה לדגם מייצג למוסדות חינוך בארץ ובעולם.

מנחה אותי אהבת האדם ואמונה ביכולתו של כל תלמיד ותלמיד להגיע להישגים גבוהים.

קלרה נחום

עלתה ארצה מלוב בשנת 1949

קלרה נולדה בשנת 1936 בטריפולי. משפחתה מנתה עשרה נפשות.

המשפחה התגוררה סמוך לחוף הים, ובימי מלחמת העולם השנייה היה בית המשפחה חשוף לירי פגזים וכלי נשק מאניות. הנאצים לקחו את אביה של קלרה לעבודות כפייה במחנה ג'אדו, וששת ילדי המשפחה נותרו עם אמם לבדה להסתדר במציאות שהשתנתה. הם נאלצו לעבור מכפר לכפר עד לסיום המלחמה. שש שנים לאחר שהאב נלקח מביתו, הוא שב אליו וחיכה להזדמנות לעלות לארץ ישראל. פעמים אחדות הזדמנה לקלרה אפשרות עלייה ארצה, אך בכל פעם האפשרות נגזזה ואחרים עלו לפניה. קלרה הייתה חברה בתנועת הנוער "בן יהודה" בטריפולי. היו מחבריה לתנועה שברחו מלוב בסירות דייגים קטנות ועלו ארצה בעלייה בלתי-לגאלית, אך קלרה לא הצליחה לעלות כך. אמה ושלושת אחיה הקטנים הפליגו ארצה כתיירים לחגוג בארץ את חגיגות העצמאות למדינת ישראל ולא שבו ללוב, אך קלרה לא הפליגה עמם אלא נאלצה להישאר עם אביה ועם שלושה אחים אחרים בטריפולי. רק באפריל 1949, הוגשם חלומה של קלרה והיא עלתה ארצה. קלרה זוכרת היטב את הגעתה ארצה ביום שישי, היישר לאוהלים במחנה העולים בית ליד. בארץ התאחדו בני משפחתה וחיו באוהל אחד בתנאים ירודים שלא ידעו כדוגמתם. לאחר חודשיים, עברה המשפחה לשיכון היובל, שלימים נקרא גני תקווה. קלרה הקימה משפחה בשיכון היובל. ילדי השיכון נחשבו "טעוני טיפוח", וקלרה הייתה נחושה לשנות את הסטיגמה שדבקה בשכונה. לתפיסתה, כל הילדים שווים וזכותם של ילדים לקבל יחס מתאים, הוגן ושווה. קלרה הייתה פעילה בוועדי הורים וכיהנה כיו"ר ועד ההורים בבתי הספר בגני תקווה. היא פעלה נגד הפניית ילדים למקצועות לימוד שונים לפי שיוכם הסוציאלקומוני. היא חיזקה בילדיה ובילדי השיכון את הביטחון ביכולותיהם ובזכותם לשוויון הזדמנויות ולבחירה במקצוע בהתאם לכישוריהם ולכישרונותיהם. קלרה תרמה לעיצוב הזהות והדימוי העצמי של ילדי השיכון ושל הוריהם. קלרה עצמה היא אם לארבעה וסבתא ל-15 נכדים ושישה נינים.

תרומה למדינה

קלרה התנדבה בוועדת סעד, ערכה ביקורים בבתי משפחות נזקקות, משפחות ברוכות ילדים וקשישים, בחנה את צורכיהם ודאגה שיקבלו סיוע ותמיכה מהמועצה, כדוגמת ארוחות במהלך יום הלימודים וציוד לבית הספר. המשפחות ראו בה בת משפחה קרובה. מאז פרשה לגמלאות, היא מתנדבת במועדון "שלהבת" לנפגעי צה"ל בגני תקווה. במטרה שבאי המועדון ירגישו בו טעם של בית, קלרה מבשלת להם ממטעמי ידיה, והם בתמורה מעניקים לה חיוך, חיבוק ואהבה.

אני מאמינה בנתינה לכל מי שזקוק. גם לתת חיוך וחיבוק זו נתינה. על כל אחד לתת לפי יכולתו.

שושנה יצחקי

עלתה ארצה מתימן בשנת 1949

שושנה עלתה ארצה כילדה במבצע "כנפי נשרים". המשפחה עברה ארבע מעברות עד שהגיעה למעברת עמק חפר. שושנה זוכרת שהגיע צלם למעברה לצלם את כל העולים החדשים. לימים, התמונה שצילם אותו צלם היא שהניעה את שושנה לפעילות התנדבותית להנצחת סיפורי העולים. בני המשפחה, שכמיהתם לארץ ישראל לוותה בחזון להתיישבות חקלאית, נרתמו להקמת מושב תנובות על אדמה בתולית בגבעות מכוסות כלניות, נרקיסים וצבעונים. המושב הוקם בשנת 1952. שושנה למדה ב"מקווה ישראל", שם התוודעה למגוון העדות בעם ישראל. שנותיה ב"מקווה ישראל" העמיקו בה את האהבה לארץ ולמדינה ואת הנכונות לביטוייה בעבודה חקלאית. בשנת 1970, נישאה לעדי, בן אליכין, והשניים קבעו ביתם באליכין. רבים מבני היישוב בחרו לעזוב אותו עם הזמן, אך שושנה ומשפחתה בחרו להישאר במקום. שושנה התוודעה לסיפורי המייסדים והעריכה את פועלם.

תרומה למדינה

החיים באליכין עוררו בשושנה רצון להעצים את היישוב ולפעול להנצחת מייסדיו. כשיצאה לגמלאות, אחרי 35 שנות עבודה במשרד החינוך, גמלה בה ההחלטה להקדיש את זמנה לתייעוד סיפורי המייסדים. היא החלה להתנדב בעמותת "אעלה בתמר", המתמחה במחקרים על אודות יהדות תימן ובכתיבת ספרים. שושנה הייתה שותפה להפקת הספר "אליכין שלי" ולהקמת "בית מורשת אליכין" בשלוש כיתות בבית ספר "רמב"ם" ביישוב. בנוסף, שושנה מתנדבת בהסתדרות המורים של הגמלאים ובמועצה המקומית באליכין.

שני משפטים מנחים אותי בחיי: "סוף מעשה במחשבה תחילה", ו"אין דבר העומד בפני הרצון".

שלמה הלל

עלה ארצה מעיראק בשנת 1934

שלמה נולד ב-1923 בבגדד שבעיראק לאהרן וחנה, נין לרבה הראשי של בגדד הרב אברהם משה הלל. בשנת 1934, עלה עם משפחתו לארץ. שלמה הוא בוגר גימנסיה הרצליה ובעל תואר במדע המדינה, בכלכלה ובמנהל ציבורי מהאוניברסיטה העברית בירושלים. לאחר לימודיו, הלך לשנת הכשרה בדגניה א' ואחר כך שימש מרכז משק בגרעין הצופים שתכנן לעלות על הקרקע.

תרומה למדינה

ייסד את התעשייה הצבאית במכון איילון והיה שליח המוסד לעלייה ב' בעיראק, בסוריה, בלבנון, באירן ובמצרים ועסק בהעלאת יהודים מארצות המזרח ארצה. ב"מבצע מייקלברג" (1947) נשלח עם מטוס אמריקאי לעיראק וארגן משם את ההעפלה האווירית הראשונה. לאחר קום המדינה, ארגן את הבריחה הגדולה של יהודי עיראק לאירן ומשם במטוסים לישראל. השתתף במבצע "עזרא ונחמיה" להעלאת יהודי עיראק בראשית שנות החמישים. היה ממייסדי קיבוץ מעגן מיכאל ורכז המשק. לקראת הבחירות לכנסת השנייה, ביקשה מפא"י להציב ברשימתה נציג של עולי עיראק משום מספרם הרב של העולים מעיראק בארץ. המפלגה פנתה לשלמה, והוא הסכים בתנאי שיוצב במקום לא-ריאלי ולא ישמש חבר כנסת. בשנת 1952, בעקבות פטירתו של אליהו הכרמלי, נקרא להיכנס לכנסת. באותה עת היה בשליחות בחו"ל, והושבע כחבר כנסת רק במאי 1953. שימש שגריר ישראל הראשון בגינאה ושגריר בחוף השנהב, בוולטה עילית, בניגריה ובדהומיי. כן ניהל את מחלקת אפריקה במשרד החוץ. בשנים 1964-1967, היה חבר במשלחת ישראל לאו"ם ולאחר מכן סמנכ"ל לענייני המזרח התיכון במשרד החוץ. כיהן בתפקיד שר המשטרה וזמן מה בתפקיד שר הפנים. שימש יושב ראש ועדת הפנים ואיכות הסביבה ויושב ראש הכנסת בכנסת ה-11. בשנת 1993, התמודד מול עזר ויצמן ואריה אליאב על מועמדות לנשיאות המדינה מטעם מפלגת העבודה, אך הפסיד לוויצמן. היה חבר בוועד הישראלי למען יהודי אתיופיה ובכהונתו כשר הפנים החיל את חוק השבות על ביתא ישראל. כיהן כיושב ראש קרן היסוד ומשמש נשיא המועצה לשימור אתרי מורשת בישראל וחבר במועצה הלאומית למען הגולן ובקעת הירדן.

בשנת 1985 יצא לאור ספרו "רוח קדים", המתאר את השליחות המחתרתית בארצות ערב. הספר תורגם לעשר שפות וזיכה את שלמה בפרס יצחק שדה לספרות צבאית. בשנת היובל למדינה (1998), זכה בפרס ישראל על תרומה מיוחדת לחברה ולמדינה. בנוסף קיבל תואר דוקטור לשם כבוד מהאוניברסיטה העברית בירושלים, מאוניברסיטת תל אביב ומאוניברסיטת בן-גוריון בנגב, וזכה בתואר אביר איכות השלטון מהתנועה למען איכות השלטון בישראל ובפרס בן-גוריון בשנת 2014.

בחי מנחה אותי העיקרון האומר: "לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין להיבטל ממנה" (אבות, ב, טז).

תמי בן אור

עלתה ארצה מהונגריה בשנת 1946

תמי נולדה בשנת 1935 בבודפשט שבהונגריה. בתקופת השואה, התגוררה המשפחה בגטו. בשנת 1945, הוצאו תמי וכמה מבני משפחתה מהגטו והועברו למחבוא בעיירה סמוכה. שם שהו עד סוף המלחמה בתעודות מזויפות.

לאחר המלחמה, עלתה תמי לבדה לישראל באנייה יוונית. היא לא הכירה איש באנייה ולא הכירה את שפת הנוסעים בה ורוב הדרך סבלה מחלת ים. בשנת 1946, בהיותה בת עשר וחצי, הגיעה לנמל חיפה, שם חיכה לה אביה. תמי הגיעה לרמת גן, התחילה ללמוד בכיתה ה' עם בני גילה ורכשה את השפה במהירות.

תרומה למדינה

עוד בהיותה תלמידה בבית הספר, התנדבה תמי לכל תפקיד ומשימה וביקרה בקביעות חיילים פצועים בבית החולים תל השומר. את שירותה הצבאי עשתה בבית הספר הצבאי לאחיות בתל השומר. תמי למדה תחומי התמחות שונים כדי שיהיה בידיה לתת את השירות הטוב ביותר למטופל. היא התנדבה לעבוד עם חולי שחפת, ובמלחמת סיני נבחרה לטפל בשבוי מצרי בעל דרגה גבוהה והוטל עליה לדובב אותו ולדלות ממנו מידע מודיעיני. לאחר נישואיה, המשיכה להתנדב כאחות במילואים. מעבר לעבודתה כאחות, התנדבה בקהילה בטיפול באלכוהוליסטים והייתה שותפה בפתיחת מרכז למניעת אלכוהוליזם ברמת גן. לימדה שנים בבית ספר לאחיות של בית חולים מאיר והתנדבה לשמש חונכת למנהלת בית הספר לסייעוד בלניאדו שעמד להיסגר כיוון שלא עמד בדרישות משרד הבריאות. בנוסף, התנדבה במשך שנים רבות בהסתדרות האחיות ונלחמה למען זכויות האחיות ולמען שיפור תנאי עבודתן. עסקה בקליטת אחיות מרוסיה, הכשירה אותן לתפקידים שונים וסייעה להן למצוא מקומות עבודה. תמי זכתה בפרס "3M" הבינלאומי, שבו זוכה אדם אחד בלבד מכל יבשת על מצוינות בעבודה ועל התנדבות מתמדת. כן זכתה בפרס "גלר" בכפר סבא ובתעודות הוקרה שונות. מאז פרישתה לגמלאות, תמי מקדישה את חייה להנחלת מורשת השואה לדורות הבאים. עם אנשים נוספים היא ייסדה את עמותת "אלומה" - המקשרת בין בני נוער ובין ניצולי שואה.

אני גאה להיות ישראלית, אוהבת מאוד את המדינה ונרגשת לקראת חגיגות השבעים. אני מייחלת שיהיה שלום, שנבחר המדינה ינהיג אותה ביושר ובאהבה, שייסיעו במימוש ההון האנושי שבה וימנעו בריחת מוחות ממנה, שאזרחיה יחיו בשלווה ובשגשוג וימשיכו לשאת בגאווה את התואר "עם הספר". עלינו להבטיח שהדורות הבאים יזכרו את קורות העם בשואה כדי שהתופת לא תחזור לעולם.

יקיר הרשות

עולים ומגשימים

מחוז ירושלים

ארז ביטון
הרצל ובפור חקק
חנינא מלכא
טסה לשנסקי
יוסף אלמליח
יוסף חדד
מרדכי אלגרבל
מרים פרץ
נעמי צור
סם בן-שטרית
סעדה בן דוד
רן כהן
שלמה בלזם

ועדת היגוי

יפה צדקיהו - מנהלת מינהל חברה ונוער מחוז ירושלים

ריקי מנדל - מפקחת רשותית

מיכל יצחקי - מנהלת מרכז ההדרכה

נעמי יצחיאק - סגנית מנהלת מרכז ההדרכה

ארז ביטון

עלה ארצה מאלג'יר בשנת 1948

המשורר ארז ביטון נולד באלג'יר ב-1942 להורים ילידי מרוקו. המשפחה עלתה לארץ בשנת 1948. ילדותו עברה עליו בלוד. בגיל עשר איבד את מאור עיניו מפצצה. התחנך ב"בית חינוך עיוורים" בירושלים. שם נתגבשה אהבתו הגדולה לשירה העברית ושאיפתו להיות משורר.

מאוחר יותר למד פסיכולוגיה ועבודה סוציאלית באוניברסיטה העברית בירושלים ועבד בשני תחומים אלה. היה עובד סוציאלי ומנהל המחלקה הסוציאלית באשקלון, עבד במחלקה הסוציאלית במועצת אור יהודה ובבית חולים לחולי נפש "נווה און" ברמת גן. תחומי עבודתו והתמחותו מגוונים: צבר ניסיון בשיקום פסיכו-סוציאלי, התמחה בטיפול במשפחות רב-בעייתיות ובנכים פיזית ונפשית. במשך שנים, הדריך עובדים סוציאליים וסטודנטים לעבודה סוציאלית מהאוניברסיטה העברית ומהאוניברסיטת בר אילן. ארז ביטון החל לפרסם שירים בגיל 23 והוא מהיוצרים הראשונים שייצגו את קולם של יוצאי עדות המזרח. שירתו מבטאת את שבר ההגירה ואת מאבקה של התרבות המזרחית למצוא את מקומה בפסיפס הישראלי. אחד משיריו הידועים הוא "שיר זוהרה אלפסיה", על הזמרת המרוקאית היהודיה שזכתה לתהילה רבה במרוקו וחווה הידרדרות מעמדית בארץ. ארז כותב שירה אישית וחברתית. שירתו מתארת בין השאר את הניחוחות, הטעמים והמנהגים של מקורותיה התרבותיים. הוא מפרסם מאמרים בעיתונים ועורך את כתב העת הספרותי-חברתי "אפריון", המוקדש לתרבות ים-תיכונית. ספריו: "מנחה מרוקאית", "ספר הנענע", "ציפור בין יבשות", "סוליקה", "נופים חבושי עיניים", "בית הפסנתרים".

תרומה למדינה

ארז ביטון הוא חתן פרס ישראל לספרות ולשירה עברית לשנת תשע"ה. זכייה זו העידה על ההכרה בשירתו כפורצת דרך ספרותית ועל השפעת שירתו על החברה הישראלית. הפרס תרם לתחושת השייכות לחברה הישראלית של הציבור שאותו הוא מייצג בשירתו. ארז ביטון הקים את "ועדת ביטון" להעצמת מורשת יהדות ספרד והמזרח בתכניות הלימודים ועומד בראשה. הפעילות בוועדה הפגישה אותו עם מגוון קהילות בחברה הישראלית, עוררה את סוגיית הזהות הישראלית והתרבות הישראלית כפסיפס תרבותי ועוררה עיסוק תקשורתי רחב בנושאים אלו, המעיד על כך שהתרבות הישראלית נמצאת עדיין בשלבי בירור והתעצבות והעלה לתודעה את הצורך בהכרה במגוון תרבויות של החברה הישראלית.

"השירה היא תכלית הקיום והיא נובעת בי מצורך פנימי ליישר הדורים, לפענח מציאות, להתמודד עם שאלות חיים, להיות פתוח לתהודות פנימיות ועם זאת להושיט יד לזולת. עמוק בתוכי רוחשת התרבות היהודית-ערבית עתיקת היומין ולצדה רוחש משבר ההגירה שחווינו אני ובני דורי ושחייב אותי להתמודד עמו באמצעים אמנותיים".

הרצל ובלפור חקק

עלו ארצה מעיראק בשנת 1950

התאומים הרצל ובלפור נולדו בבגדד בשנת תש"ח, בימים של ציפייה לתקומה, להוריהם עזרא וסעידה. שבע שנים קודם לידתם, בחג השבועות של שנת תש"א, 1941, פרעו הערבים ביהודי העיר לאחר שהמרד של ראשיד עלי אל כילאני הפרו-נאצי במשטר המלוכה העיראקי נכשל. באותן פרעות, הפרהוד, נרצחו שני אחיה של אמם של הרצל ובלפור, נורי ואברהם חבשה הי"ד. כשנולדו התאומים שבע שנים לאחר הפרעות, מצאו בהם בני המשפחה נחמה משמים על הנרצחים בפרעות. השמות שניתנו להם הביעו את כמיהת ההורים לארץ ולעצמאות ישראל. אביהם של השניים היה חבר במחתרת הציונית בעיראק. בשנת תש"ו, 1950, זמן מה לפני חג הפסח, נעצר אביהם של השניים לאחר שהלשינו עליו שבביתו יש קופות של הקרן הקיימת לישראל וכי הוא שותף לפעילות ציונית. משפחת האם שילמה כופר, והאב שוחרר לביתו לליל הסדר. מיד לאחר חג החירות, נערכה המשפחה לבריחה מעיראק לארץ ישראל. האם ניקתה היטב את הבית, השליכה את המפתח על גג הבית, והמשפחה, ההורים וארבעת ילדיהם, חברה למבריחים של התנועה הציונית והתחילה דרכה לארץ ישראל. הם חצו בחשאי את גבול עיראק-אירן והגיעו למחנה חשאי של המחתרת הציונית בטהרן, ששכן בבית העלמין היהודי של העיר, שנקרא בְּהֶשְׁתִּיָּה, כלומר: גן עדן. שבועות אחדים שהתה המשפחה במחנה ואז הועברה במטוס לקפריסין ומשם לישראל. כשדרכו לראשונה על אדמת הארץ, לחשה אמם את ברכת "שהחיינו". הציעו למשפחה כמה מעברות לגור בהן, אחת מהן הייתה מעברת בית ליד. משום ששם המעברה נשמע לאמם כבית, היא בחרה במעברה זו. אך כשהגיעו למקום וראו אוהלים נטועים בחולות תהתה: "זה בֵּית?" לאחר זמן מה, ביקש האב לעבור מן המעברה לירושלים. מועצת המעברה אישרה את המעבר בתנאי שיחתום שהוא יוצא על אחריותו בלבד, ואכן כך היה. תחילה נסע האב לבדו לירושלים, למד בה הנהלת חשבונות ושכר דירת חדר למגורים. אז הביא לירושלים את משפחתו.

מילדות, גדלו הרצל ובלפור על סיפוריהם של הוריהם ושל הסבים מוראד חקק ויצחק חבשה על עליית המשפחה ארצה. השניים חשו שמוטלת עליהם שליחות לתעד את הסיפור המשפחתי. כילדים, כתבו בעיתוני ילדים ובעיתוני נוער, ולימים פרסמו ספרי שירה, ספרי מחקר, לקסיקון ללשון וסיפורים לילדים. בשנת תשכ"ה, זכו השניים בתואר חתני תנ"ך עולמיים, ובכך הגשימו את חלומם של הסבים שהנחילו להם את האהבה ואת הקרש למקרא ולמדרשי חז"ל.

תרומה למדינה

בשנים 2003-2015, שימשו האחים, זה אחר זה, בתפקיד יו"ר אגודת הסופרים העבריים. בתפקידים זה, קיימו פעילויות עם סופרים בפריפריה ובכפרי ילדים לילדים ממשפחות הרוסות. בפעילות זו, רוממו את הילדים ואת אוכלוסיית הפריפריה וחיברו אותם לספרות העברית. באותה עת, התחילה אגודת הסופרים לקיים תחרויות כתיבה לילדים ולנוער במטרה לעודד כישרונות צעירים. ילדים מכל קצוות הארץ השתתפו בתחרויות, הזוכים הגיעו לטקס הגמר, ויצירותיהם פורסמו בספר היצירות של תחרויות הכתיבה.

חנינא מלכה

עלתה ארצה ממרוקו בשנת 1950

חנינא נולדה בכפר במרוקו. במלחמת העולם השנייה, ברחו כל המשפחות בכפר לקזבלנקה. חנינא גדלה בבית דתי וצנוע. בית שידע מחסור, בני המשפחה ניזונו בעיקר ממאכלי בצק וירקות העונה, אבל בבית שרתה ברכה. בגיל 14 התחתנה חנינא עם חיים ז"ל, ולשניים נולדו ארבעה ילדים (שלושה בנים ובת). בחנינא ובמשפחתה בערה תשוקה לארץ ישראל, והם עלו ארצה בגל העלייה ההמונית בשנות החמישים. חנינא הייתה אז בת 25. משפחתה הגיעה לשיכון בבית שמש, לבית שלא היו בו חלונות, אך שסמוך לו הייתה חלקת אדמה קטנה, ובה גידלה המשפחה ירקות. החיים בארץ לא היו פשוטים. המשכורת החודשית הייתה נמוכה מאוד. המשפחה קיבלה מהסעד תלושים לחצי קילו בשר ולמרגרינה אחת בשבוע.

קשיים ואסונות היו מנת חלקה של המשפחה בארץ. בעלה של חנינא לא עבד, והמשפחה נזקקה לתמיכה של משרד הסעד. בני הזוג נלחמו לקבל חנות ולהתפרנס בכבוד. מלחמתם הביאה כמעט למעצרה של חנינא ולמעצרו בפועל של בעלה חיים. בשנת 1976, כשחנינא הייתה בת 42, אירעה תאונת דרכים איומה בתוך ביתם. משאית שנהגה איבד שליטה פרצה לתוך הבית בערב חג הפסח. שני ילדיה של חנינא, חייל כבן 20 ובתה שושנה בת ה-12, אמה של חנינא ואחיה נהרגו. חנינא עצמה נפצעה קשה. בעקבות התאונה מצבו של בעלה הידרדר מצער.

אסון נוסף אירע למשפחה כשנכדתה של חנינא, עדי, נרצחה באסון הבנות בנהריים. אירוע נורא זה גרם התקף לב לחנינא. אך האסונות הרבים שנחתו עליה וקשיי החיים שעמם התמודדה לא פגעו בשמחת החיים של חנינא ובאמונתה, והיא עמלה כל חייה למען הזולת ולא למען עצמה.

תרומה למדינה

חנינא שימשה אם בית ב"מפתן" - מסגרת מקצועית לנוער בסיכון. חנינא הייתה עבור בני הנוער אימא ופסיכולוגית ומקשרת בינם לבין הצוות החינוכי ובינם לבין הוריהם. הנערים מצאו אצלה אוזן קשבת והרבו לשוחח ולהתייעץ עמה. עד היום, אותם נערים - שהיום הם הורים ואף סבים - באים לבקרה וקוראים לה "אימא". הם זוקפים לזכותה את הישגיהם בחיים, את העובדה שהקימו משפחות לתפארת ושהם מפרנסים את משפחותיהם בכבוד.

עד מלחמת ששת הימים היו שמחה, אושר, אהבה ואחוה בין כולם. לכך התחנכתי ובכך אני מאמינה: כשחיים באהבה ובאחוה, בהבנה ובנחת רוח, רואים הצלחה רבה ושמחה בחיים.

טסה לשנסקי

עלתה ארצה מדרום אפריקה בשנת 1981

טסה נולדה בשנת 1960 בדרום אפריקה, בת זקונים למשפחה מסורתית, אחות לאחיה ולאחותה. טסה למדה בבתי ספר ממלכתיים, ובשנת 1981 חזרה בתשובה ועלתה ארצה. כשנה לאחר עלייתה, התחתנה עם שמשון, ולשניים נולדו חמישה ילדים. בשנת 1994, חלתה טסה בסרטן בלוטת התריס והתמודדה עם מחלתה כמה שנים. לאחר שהבריאה, ילדה שני ילדים נוספים. כאות תודה לקב"ה על החלמתה ועל שאפשר לה להמשיך לגדל את ילדיה ואת משפחתה, הקימה טסה גמ"ח. בהתחלה שכן הגמ"ח בחצר ביתה וכנה בשם "המחסן של טסה". עם השנים גדל הגמ"ח והתרחב, וכיום הוא נקרא "גמ"ח שמחת אלירז", על שמו של רס"ן אלירז פרץ הי"ד. במשך השנים, לימדה טסה אנגלית בבית הספר "אור תורה סטון" ברמות ובשיעורים פרטיים בביתה. כיום היא רכזת בנות השירות הלאומי בגבעת זאב.

במאבקה במחלת הסרטן, נדרשה טסה לעבור ניתוח גורלי. בלילה שלפני הניתוח נדרה שאם הניתוח יעבור בשלום והיא תחיה, היא תחזיר לה' טובה בכל יום מימי חייה. ואכן, כאשר הבריאה ממחלת הסרטן, פתחה גמ"ח בגדים לנזקקים בגבעת זאב. בתחילת הדרך, כמות הבגדים הייתה קטנה, כמו גם כמות המשפחות שנעזרו בגמ"ח. לאחר כמה שנים, התרחבה פעילות הגמ"ח וכללה גם חלוקת מזון לנזקקים בראשי חדשים ובחגים. עם השנים הגמ"ח הלך והתפתח, ובתקופת החגים האחרונה חולקו חבילות מזון לשבעים וארבע משפחות. אמנם, הוריה של טסה מעידים כי עוד בילדותה דאגה תמיד לנצרכים, אך התמודדותה עם מחלת הסרטן דחפה אותה לעסוק בכך בצורה נרחבת ומסודרת.

תרומה למדינה

טסה תורמת למדינה במעגלים שונים. היא תורמת למיעוטי יכולת שמקבלים מהגמ"ח אוכל, כלי כתיבה ותיקים לקראת שנת לימודים חדשה, תחפושות בפורים ועוד. גם אלו ששפר מזלם להיות בצד של התורמים לגמ"ח, מקבלים המון מעצם הנתינה. כחלק מפעילויות הגמ"ח, טסה מבקרת בגני הילדים ובבתי ספר ומלמדת את הילדים מהי נתינה ומה זו צדקה כדי שערכים אלו יושרו בהם בגיל צעיר ויבואו לידי ביטוי בגיל מבוגר יותר. התרומה המשמעותית ביותר מבחינת טסה היא בחיבור בין ציבורים שונים שיוצר הגמ"ח. בכל הפרויקטים שטסה מנהלת, פועלים מתנדבים מקבוצות חברתיות שונות למען מטרה משותפת: דתיים וחילונים, ימניים ושמאלנים, אשכנזים וספרדים ועוד. תרומה ונתינה הם ערכים שמצליחים להעלות מעבר לחילוקי הדעות.

לעזור כדי לעזור ולא כדי לקבל, ולעולם לא לשפוט את האדם שבא לקבל עזרה.

יוסף אלמליח

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1954

יוסף נולד במרוקו בשנת 1947, עלה לארץ בשנת 1954 ומאז 1984 הוא תושב גבעת זאב. שימש סגן ראש מועצת גבעת זאב, החזיק בתיק החינוך, הקים את המחלקה לתרבות תורנית במועצה, ניהל את בית הספר לחינוך מיוחד "אבן ספיר", היה חבר המועצה הדתית הראשונה וסייע רבות בהקמה ובביסוס של שירותי דת בגבעת זאב.

הקים ועמד בראש פרויקט בר מצווה ביישוב והכין בהתנדבות מאות ילדים לעלייתם לתורה. מסייע למשפחות נזקקות, משמש רב בית הכנסת "שבחי בנים", מלמד שיעורי תורה, מנחה כנסים ואירועים, פעיל חברתי בקהילה, מתנדב ומסייע בקליטת תלמידים עולי אתיופיה בגבעת זאב.

בגיל 13, יצא יוסף את הבית ללימודים בישיבה תיכונית בצפת. אז, לראשונה, למד להסתגל לחיים עצמאיים ורכש את אהבתו לספרים וללימודים. שיטת הלימוד שהייתה נהוגה בישיבה הכריחה אותו לפתח יכולות לימוד עצמאי. בישיבה לא למדו לימודי חול, ויוסף למד אנגלית ומתמטיקה בכוחות עצמו, ניגש לבחינות הבגרות ועבר אותן בהצלחה.

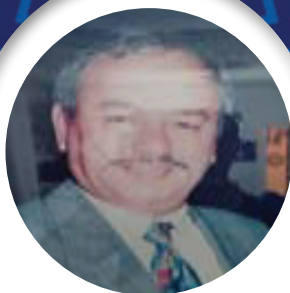
בשירותו הצבאי בחיל התותחנים, התוודע לראשונה למצוקות החברתיות בישראל. בישראל טרם מלחמת ששת הימים, היו עולים חדשים רבים וגייסו כוח אדם ללמד אותם. יוסף וחבריו לימדו את העולים עברית, העבירו להם פעילות חינוכית ובילו אתם בשבתות ובחגים. יוסף עצמו היה עולה חדש, והמפגש עם עולים אחרים כמדריך סייע לו להבין את עצמו, אותם ואת מצוקת העולים. חוויה זו החדירה בו את הרצון לעסוק בפעילות חברתית ציבורית.

יוסף יצא לשליחות באנגליה לחמש שנים ולימד שם עברית בבתי ספר יהודיים. שנות השליחות פתחו בפניו אופקים חדשים וחשפו בפניו חיי יהודים מזרמים שונים וממקומות שונים. יוסף למד למצוא את המכנה המשותף ליהודים באשר הם. בשנותיו בחו"ל, חווה לראשונה בעוצמה את הגעגועים לארץ, ועם הגעגועים נולדה ההבנה כי הארץ היא מקומו היחיד. כששב לארץ, תכנן לעסוק בעסקיו הפרטיים, אך נקלע לעבודה במסגרות החינוך המיוחד והבין שעבודה זו היא שליחותו בחיים. משנת 1978 ועד שנת 1997, עסק בחינוך מיוחד ולמד לראות את המיוחד בכל אדם.

תרומה למדינה

שירת בצה"ל כמשנה טכני בחיל התותחנים ושירת עשרות שנים במילואים בהתנדבות. לחם במלחמת ששת הימים ובמלחמת יום הכיפורים. התנדב שנים במשמר האזרחי ומילא בהתנדבות תפקידים שונים.

דרך שמוביל אותי בחיי הוא צניעות והסתפקות במועט. תמיד ראיתי עצמי חלק מסביבה. ברוך ה' קיבלתי כל מה שאדם צריך, וכל שנותר לי הוא לתרום ולפעול למען אחרים.

יוסף חדר

עלה ארצה מתונים בשנות החמישים

יוסף התייתם בגיל צעיר מאוד ועלה ארצה לבדו, ללא משפחה תומכת, בשנות החמישים. יוסף עבר לבדו בין קיבוצים בחיפוש אחר מקום לעצמו, עד שהגיע למעברת בית שמש - שבה היה אחיו היחיד, שהגיע לארץ לפניו. יוסף לא נכנע לקשיים ולבידוד ובחר להתמודד עמם ולהתקדם. יוסף הקים משפחה לתפארת ונולדו לו עשרה ילדים.

תרומה למדינה

בגיל 17, נלחם יוסף ב"מבצע קדש". חריצותו ונחישותו הביאו אותו לתפקיד ה"רץ" של אריאל שרון ז"ל. לאחר המלחמה חזר לבית שמש, התחתן והקים את ביתו בה. יוסף שב להילחם בחירוף נפש במלחמת ששת הימים. לימים, הקים את קבוצת הכדורגל "מכבי בית שמש" וניהל אותה במשך 30 שנה. מעורבותו החברתית הביאה אותו לתחום הפוליטי, ובמשך 24 שנה היה חבר מועצת העיר בבית שמש.

יכולתי להגיד שקשה לי ולחפש תירוצים, אבל בחרתי להוכיח כמה אדם יכול ומסוגל כשיש לו רצון לתרום למדינה ולחברה.

מרדכי אלגרובלי

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1964

מרדכי עלה ארצה באמצעות תנועת "עודד", שחזונה היה לאפשר שוויון הזדמנויות ללא הגבלה של סביבה חברתית וכלכלית. מרדכי למד כלכלה ומתמטיקה באוניברסיטה העברית, ולאחר לימודיו עבד במחלקה לתכנון במשרד החינוך ונרתם להקמת מערך מידע ביחס לפערים בחינוך ולביצוע פעולות לצמצום פערים אלו. נושא הפערים בחינוך היה בדמו, וברצונו לפעול בתחום זה, נבחר לכנסת בגיל 33 ופעל בוועדות חינוך, רווחה וכספים למען עניי ישראל ולמען בני נוער במצוקה. כן קידם את הפרויקטים "תהילה" ו"נערי רפול" ואת נושא הבטחת הכנסה למיעוטי יכולת.

לאחר פרישתו מהכנסת, הקים עם רעייתו ג'ורג'ט מפעל לייצור ולהפצה של תרופות, וכיום משמש מנכ"ל החברה הציבורית "רקח", המייצרת תרופות בישראל ומייצאת מהן לעולם.

לאחר נפילת בנם אודי, הקימו מרדכי ורעייתו את "גרעיני אודי" בירושלים (המקיימים קייטנות לילדי רווחה, דו-שיח בין דתיים וחילונים, מסע חנוכה ועוד) במטרה להנציח את זכר בנם בהתאם לאישיותו. השניים הקימו עם צה"ל פרויקט מצוינות בבאר שבע שמטרתו לאפשר לצעירות ולצעירים מהדרום גישה לחיל התקשוב (ממר"ם). אחד האתגרים המשמעותיים בחייו של מרדכי היה השתתפותו במאבק להחזרת שבויי צה"ל: רגב, גולדווסר ושליט.

מותו של אודי השפיע על מרדכי בתחומים רבים. משקלו הכבד של האבל מצד אחד והתמיכה והאהבה שהמשפחה זכתה להם מצד אחר לימדו אותו לנתב את הכאב לטובה.

תרומה למדינה

מרדכי שירת כחבר כנסת מטעם מפלגת ד"ש בכנסת התשיעית ושימש סגן מנהל מחלקת התכנון במשרד החינוך בשנים 1971-1977. כן שימש יו"ר תנועת "עודד", יו"ר מועצת המנהלים של "רקח" תעשיות פרמצבטיות והקים את "גרעיני אודי".

תנו ללא ציפייה לתמורה כי הנתינה היא התמורה. חזונה של מדינת ישראל להיות מדינת מופת אפשרי למימוש.

מרים פרץ

עלתה ארצה ממרוקו בשנת 1964

מרים נולדה בשנת 1954 להוריה יעקב ואיטו אוהיון ז"ל. עד גיל עשר גרה במלאח בקזבלנקה, שם למדה בבית ספר "אליאנס". ב-1964, עלתה המשפחה ארצה למעברת חצרים בבאר שבע ומשם עברה לשיכון ד' בעיר. בזמן לימודיה באוניברסיטה, נבחרה מרים ליו"ר ועד השכונה. היא הקימה מועדוני נוער במקלטים וגייסה סטודנטים להדרכה בהם. מיד בתום לימודיה התיכוניים, התחילה לעבוד בהוראה - כמורה מחליפה ואחר כך כמורה מהמניין. לאחר נישואיה, קבעו בני הזוג את ביתם בשארם א-שייך, שם עסקה בחינוך במשך שש שנים וניהלה את כל האירועים והטקסים שהתקיימו במקום, עד פינויו בעקבות הסכם השלום עם מצרים בשנת 1982. בשארם נולדו שניים מבניה, אוריאל ואליז. בשנת 1983 עברה המשפחה לגבעת זאב ושם היא מתגוררת עד היום. מרים ניהלה את בית הספר הראשון ביישוב במשך 20 שנה. כיום היא עובדת במינהל חברה ונוער.

בעלייה ארצה חשו בני המשפחה שאלו ימי משיח. החלטתו של מורה בתיכון להעביר אותה מכיתה מעשית לעיונית סללה את דרכה לאוניברסיטה והשפיעה על כל חייה. ניהול בית הספר ברוח תל"י (תגבור לימודי יהדות) - חינוך פלורליסטי המספק הכרה של ארון הספרים היהודי לצד הכרה של ספרות עולמית, הכרת השורשים היהודיים, חינוך לערכים דמוקרטיים ולאהבת הארץ ועם ישראל ולבחירה עצמית בדרך חיים - השפיע רבות על תפיסת עולמה. נקודת מפנה משמעותית בחייה הייתה נפילת בניה אוריאל ואליז. שניהם היו קצינים בסיירת גולני ושניהם נפלו על תקומת מדינת ישראל. צערו של בעלה אליעזר על נפילתם הביא למותו, ומרים נותרה אלמנה ואם שכולה. אך רגעי המשבר הולידו בה כוחות, אמונה ודבקות בחיים. מתוך החורבן, בנתה חיים מלאי משמעות. מיום נפילת אוריאל בשנת 1998 ועד היום, היא מקדישה את חייה לחיזוק רוח עם ישראל בארץ ובתפוצות בהתנדבות לחיילים, לכוחות הביטחון, לבני נוער ולקהילות בארץ ובעולם. מרים מרצה בפני כאלף איש בכל שבוע, נפגשת עם משפחות שכולות ונוטעת בהן תקווה. מרים כתבה עם סמדר שיר את הספר "שירת מרים". הספר זכה לתפוצה גדולה ואף תורגם לאנגלית. מרים נבחרה להדליק משואה ביום העצמאות.

תרומה למדינה

מרים היא סמל לגבורת העם הישראלי. שני בניה נפלו על תקומת המולדת, אך מרים לא נשברה. אדרבה, היא גילתה בה תעצומות רוח להאיר את העולם במעשים טובים, להעצים את הרוח ולחזק אחרים.

עיקרון הבחירה הוא המנחה את חיי. בחרתי בחיים של שליחות, של התמודדות, של נתינה ושל חסד. בחרתי לראות את האור בתוך החושך, לשמוח ולייחל לטוב. לראות את ארבעת ילדי הנותרים ואת נכדיי בונים את בתיהם בארץ ישראל, הארץ שחלמתי עלייה במרוקו ושזכיתי לעלות אליה, אך לצערי שילמתי מחיר כבד על התגשמות חלום זה.

נעמי צור

עלתה ארצה מאנגליה בשנת 1966

נעמי נולדה בבריסטול שבאנגליה בשנת 1948 לאב רופא. היא עלתה לארץ בשנת 1966 ולמדה באוניברסיטה העברית לימודים קלאסיים וארכאולוגיה לתואר ראשון ובלשנות השוואתית לתואר שני. כיהנה כיו"ר המגזר הדתי-לאומי של ועד ההורים המחוזי של ירושלים, שימשה עוזרת אוצרת מטבעות במוזאון רוקפלר בירושלים, מנהלת החברה להגנת הטבע בירושלים, סגנית ראש העיר וראש הוועדה לתכנון וסביבה וחברת מועצת העיר. נלחמה למען הצלת עמק הצבאים ולהקמת פארק המסילה.

ההחלטה לעלות לארץ שינתה את חייה של נעמי. ההגעה לארץ גרמה לה שוק תרבותי מעורר השראה וסקרנות והולידה בה רצון לבנות סביבה טובה יותר בארץ בכלל ובירושלים בפרט. בגיל 46, החליטה לצאת לעבוד ולנהל את החברה להגנת הטבע בירושלים. תפקידה זה סימל בעיניה ניפוץ של תקרת הזכוכית בארץ ועל כך גאוותה. הצלחתה בתפקיד הובילה אותה לניהול החברה להגנת הטבע בארץ.

תרומה למדינה

בניהולה, התבצע בירושלים פיתוח בר-קיימא: נשתלו 10,000 עצים בחגי ט"ו בשבט, אחוזי המחזור בעיר עלו משני אחוזים בלבד ל-14 אחוזים, הוקם פארק המסילה, המחבר בין אוכלוסיות שונות בעיר, ופותח פארק הצבאים בירושלים.

תשעה קבים של יופי נטלה ירושלים, אבל יופייה וייחודה יתקיימו רק אם כל תושביה, יחד ולחוד, יגלו אחריות לכך. העוצמה והמגוון של החברה האזרחית בירושלים הם הנכסים החשובים ביותר של העיר, ובהם צריך להשקיע.

סם בן-שטרית

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1963

סם נולד במרוקו ב-25.2.1938 ועלה ארצה ב-7.7.1963, יום לאחר נישואיו לאנט. הזוג שוכן בקטמון ט' בירושלים, אז שכונת עולים ללא שירותים חיוניים ותחבורה ציבורית. בהיותו מורה לתלמוד ולעברית, נבחר סם ליו"ר ועד השכונה ולעורך הראשי של הביטאון "מבית ומחוץ". בשנים 1963-1964 השתלם במדרשה למורים בבית הכרם, ובהמשך השלים את לימודיו לתואר בחינוך מיוחד באוניברסיטה העברית. בין השנים 1964-1968, עבד במשרד החשב הכללי במשרד האוצר כסגן ממונה על הון חוזר. ב-1968 זכה במכרז לממונה מטעם האגודה לתרבות הדיור במחוז ירושלים והדרום. האגודה אך קמה, וסם עיצב את דרכה ואפשר לוועדי בתים כלים להתמודדות בתפקידם, כולל העסקת יועץ משפטי ליישוב סכסוכי שכנים. סם הוא בעל דרגת רב סרן (במיל') והוא שירת במלחמת ששת הימים ובמלחמת יום הכיפורים. מאז עלה ארצה, סם פעיל ציבור בהתנדבות מלאה: ייסד את "הוועד הציבורי לחגיגות המימונה" ומשמש יו"ר הוועד מ-1979 ועד היום; ייסד את תנועת "ביחד" ב-1979, תנועה לאחדות ישראל ולטיפוח מורשת יהדות מרוקו, ומשמש יו"ר התנועה; ייסד את "המועצה הציבורית להנצחת מעפילי אגוז" ועומד בראשה עד היום-הקדיש עשר שנים למען העלאת עצמות חללי "אגוז" לקבורה ממלכתית בהר-הרצל ונסע רבות למרוקו על חשבוננו לצורך כך; ב-1999, עם ידיו שמעון פרס ז"ל, ייסד את "הוועד הלאומי להנצחת המלך חסן השני", כיהן כיו"ר הוועד וזים מפעלים ואירועים להנצחת המלך כאות הוקרה על הסכמתו להעלות את עצמותיהם של מעפילי "אגוז". מפעל זה זכה לתהודה רבתי במרוקו ובמדינות ערב; ב-2001 ייסד עם עשרה חברים את "הפדרציה העולמית של יהדות מרוקו" - המאגדת 23 ארגונים ועמותות מישראל ומהתפוצות ולה 101 סניפים, 70 בישראל ו-31 בתפוצות, להנחלת מורשת יהדות מרוקו וערכיה, כחלק מגיבוש תרבות מפסיפס כלל קהילות ישראל, ולהדגשת חלקה בתקומת העם והמדינה, לקירוב עולים חדשים, לשמירה על אחדות העם ועל שלמותו והמעניקה מלגות לסטודנטים מעוטי-הכנסה.. סם עומד בראש הפדרציה.

הפדרציה קבעה לעצמה כלל ברזל לאמור: עלינו להיות אנשי בשורה ומחדשי חידושים, לכן עלינו לזיזם מפעלים, שאיש לפנינו לא חשב עליהם. כך נולדו המפעלים: "ספר הזהב ליהדות מרוקו", "מדליין המעברה ותעודת הצדעה לשוכני המעברות", הכתרת "ידמויות מופת" בארץ ובתפוצות ועד קביעת "יום הצדעה ליהדות מרוקו", ועד הענקת מלגות וסטודנטים ללא הבדל מוצא, גזע, דת ומין. עד כה, ע"י הפדרציה ושותפיה, הוענקו \$ 8,000,000 לכ-4,000 סטודנטים, וזהו ייחודה של הפדרציה.

סם הוציא ספר-אלבום בשם "חזון והגשמה" יוזמות ומפעלים חסרי תקדים, המציג את יוזמותיו הרבות. כן פעל לעיצוב חגיגות המימונה בצורתן הערכית-מסורתית ולביטול החגיגות בגן סאקר, שהדיווחים עליהן בכלי התקשורת לא היו מחמיאים.

חגיגות המימונה מתקיימות באולמות סגורים ונפתחות ברב-שיח בהלימה לנושא השנתי. הנושא השנתי לתשע"ח-2018 יהיה: "מצא אישה מצא טוב" (משלי ח'-כב').

סעדה בן דוד עלתה ארצה ממרוקו

סעדה גדלה בבית מסורתי וערכי במרוקו. היא התחתנה בגיל 14 ושנה לאחר נישואיה עלתה ארצה. משום שהייתה בהיריון, עלתה לארץ במטוס, בעוד יתר בני המשפחה עלו באניה. במרוקו חיה משפחתה בנוחות ובטוב, אך האהבה העזה לארץ ישראל דחפה אותם לעלות לארץ. סעדה ומשפחתה התיישבו בבית שמש ומאז היא תושבת העיר. במהלך השנים, נולדו לסעדה 20 ילדים, אך ארבעה מילדיה נפטרו. בתקופת הצנע עבדה בארבע עבודות כדי לעזור בפרנסת משפחתה. בכל מקום שבו עבדה, חיפשה סעדה אפשרות לתרום לזולת ולתת מעצמה למען אחרים, וזאת בפשטות ובשקט. באותה תקופה, גרו בביתה הורי בעלה הקשישים. מפאת כבודם, נתנו סעדה ובעלה להורים לישון במיטתם והם עצמם ישנו על הרצפה.

תרומה למדינה

סעדה עבדה 20 שנה כטבחית בבית ספר "אמ"ית פירסט". היא זיהתה ילדים שסבלו מצוקה כלכלית ודאגה להם לאוכל. הילדים בבית הספר אהבו אותה מאוד. עד היום תושבי העיר מדברים על תרומתה ומציינים שעבורם הייתה ועודנה דוגמה ומופת. לאחר עבודתה בבית הספר, טיפלה בקשישים ולפעמים עבדה גם בניקיון. סעדה החדירה בילדיה שעל אדם לעמול לפרנסתו ולעולם לא להזדקק לאחר. אף שעבודתה המרובה מנעה ממנה אפשרות להשכלה והיא אינה יודעת קרוא וכתוב, סעדה שמחה על דבקוּתה בערכים אלו. עמלה של סעדה אפשר לה להעניק השכלה גבוהה לכל ילדיה, והם עוסקים היום בחינוך - תחום שאת האהבה אליו ספגו מאמם. זה שנים, סעדה משמשת אם לאישה יתומה חסרת כול ומגדלת אותה באהבה כבת. סעדה נותנת לנזקקים בסתר ובצניעות רבה.

לאורך כ-40 שנה, צמה סעדה בימי שני וחמישי וכן בכל עשרת ימי תשובה. זאת משום שלאחר מות אביה, הוא נגלה אליה בחלום וביקש ממנה להמשיך מנהג זו שהוא נהג בו. את כוחה שאבה סעדה מהוריה ומדרך חינוכם, ובעיניה חשובים מכול ערכי משפחה וכבוד להורים.

חשוב להיות מאוחדים וערבים זה לזה, חשוב שבני אדם יאמינו זה בזה ויאהבו זה את זה.

רן כהן

עלה ארצה מעיראק בשנת 1950

רן נולד בנובמבר 1939 בבגדד שבעיראק. ביוני 1941, היה הפרוד, פוגרום ביהודי עיראק, ומשפחתו ניצלה ממנו הודות לתושייתה של אמו. לאחר מכן, הקימו צעירים יהודים בעזרת שליחים מהארץ סניף של תנועת "החלוץ" בעיראק ולאחר זמן גם ארגון הגנה בשם "השורה". בין הפעילים בתנועה היה אחיו הבכור של רן, אליהו, ולתנועה הצטרף גם אחיו יעקב. האח יעקב נכלא בהיותו בן 15 ועבר עינויים. האח אליהו, שהיה מפקד בארגון ההגנה, נידון למוות שלא בפניו, אך הצליח לברוח לישראל והגיע לקיבוץ גן שמואל. רן עצמו השתתף גם כן במפגשי המחתרת הציונית ומשום כך נאלץ אף הוא להימלט. בעזרת המחתרת הציונית, ברח ברכבת מבגדד לבצרה שבדרום עיראק ומשם נמלט בלילה, חצה רגלית את המדבר הערבי הגדול וחצה בסירה את נהר שט אל ערב, המפריד בין עיראק לאירן. שלושה ימים התגורר בבית הכנסת של יהודי אהוואז באירן ומשם נסע ברכבת לטהרן הבירה. בטהרן גר במחנה פליטים ליהודים שברחו מעיראק שהיה בבית הקברות היהודי. ארבעה חודשים חי רן במחנה הפליטים ולאחר מכן עלה למטוס לישראל. בארץ מצא את אחיו הגדול והצטרף אליו לקיבוץ גן שמואל. רן התגייס לצבא ושירת כקצין בארטילריה המוצנחת של חטיבת הצנחנים הסדירה. עם השנים, התקדם בדרגות עד דרגת אלוף משנה כמפקד הארטילריה המוצנחת של צה"ל. לחם במלחמת ששת הימים, במלחמת יום הכיפורים, במבצע ליטני ובמלחמת לבנון הראשונה. כיהן בתפקיד מזכיר הקיבוץ. ב-1984 נבחר לראשונה לכנסת והיה חבר כנסת עד שנת 2009. כיהן כסגן שר השיכון וכשר התעשייה והמסחר. רן מרצה באוניברסיטות בנושאי מדיניות ציבורית, מנהיגות והליכי חקיקה. שימש יו"ר קיבוץ נתיב הל"ה ונשיא לשכת המסחר ישראל-אסיה במשך תשע שנים. כיהן בהתנדבות כיו"ר מכון התקנים הישראלי. רן כתב שני ספרים: "המלחמה על הבית", העוסק בחוק הדיור הציבורי, ו"סעיד", המספר את סיפור הבריחה מעיראק והקליטה בישראל.

הבריחה לבד מעיראק לארץ ישראל שינתה את חייו וגילתה בו כוחות.

תרומה למדינה

רן תרם למדינה כמעט בכל מעשיו בארץ: בעבודה חקלאית בקיבוץ, בתחום הביטחון והלחימה, ב-25 שנותיו בכנסת בחקיקת חוקים חברתיים חשובים ביותר.

מנחה אותי אהבה עצומה לעם שלי והכרה ברורה בכך שמדינת ישראל חייבת להיות חזקה, בטוחה ויציבה בדרכה לשלום, אחרת תהיה בסכנה. אני סבור כי מנהיגים אמתיים צריכים לאהוב את עמם יותר מאשר את עצמם.

שלמה בלזם

עלה ארצה מצרפת בשנת 1968

שלמה נולד בפריז בשנת 1948. אביו, אהרון יעקב, היה חבר במחתרת הצרפתית, ואמו הייתה חברה בבריגדה היהודית בארץ ישראל. כנער, שימש שלמה מדריך ורכז בתנועת בני עקיבא בפריז. הוא עלה ארצה ב-1968 והיה בין ראשוני המתיישבים ברובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים לאחר מלחמת ששת הימים.

בשנת 1972, חזר שלמה לפריז בשליחות "נתיב" ונסע כמה פעמים לברית המועצות לפגישות עם פעילים למען חופש העלייה לישראל ועם מסורבי עלייה. בשנת 1979, חזר ארצה וניהל את "מכון חזקיהו" של הסוכנות היהודית להכשרת מדריכים. בתפקידו זה, ארגן התנדבויות של בני חו"ל במוסדות שונים בארץ: בבית החולים "אליין", ב"אילן", ב"בית הנסן" ועוד.

בשנת 1990, מונה שלמה לאחראי מטעם הסוכנות היהודית על חינוך יהודי בברית המועצות ובגוש הסובייטי לשעבר. בשנת 2000, התחיל להדריך קבוצות לפולין וביד ושם. ב-2009, נבחר להיות יו"ר עמותת "עלומים" - עמותה לניצולי שואה שהוסתרו בילדותם בצרפת וכך ניצלו. עמותת "עלומים" מארגנת פעילויות חברתיות ומעניקה עזרה סוציאלית ורפואית לחבריה.

כאשר שלמה נכנס לגור ברובע היהודי בירושלים, ראה עולים צעירים מברית המועצות מפגינים נגד עונש המוות שנגזר על שני צעירים יהודים שחטפו מטוס רוסי כדי להגיע ארצה. שלמה הציע להם לנוח ולהתרענן בחדרו ובהמשך היום עזר להם לגייס 200 איש להפגנה מול הכותל. אירוע זה היה תחילת פועלו למען מסורבי עלייה בברית המועצות.

תרומה למדינה

שלמה פעיל למען קשר עם יהודי התפוצות ופעיל בחברה הישראלית בהתנדבות למען אנשים שלהם צרכים מיוחדים ולמען אוכלוסיית הגיל השלישי.

כמו שטרומפלדור אמר: "צריכים מסמר, אני המסמר; צריכים פטיש, אני הפטיש". להיות תמיד חוליה מקשרת בין בני אדם, לתת יותר מלקבל.

יקיר הרשות

עולים ומגשימים

מחוז דרום

אדל רובין
אל טננבאום
אלגרה קריספיל
אשר כנפו
הומה והושנג ישרזדה
חיים אזולאי
יוסי אבוהב
יצחק שוחט
ליליאן אוחנה
הרב עובדיה חייט
פרלה כהן
רבקה קלדרון
שולה דהן
שושנה אגאג'ני

ועדת היגוי

אלי שטרית - מנהל מינהל חברה ונוער מחוז דרום

מירי טימסיט - מנהלת מרכז ההדרכה

רותם שמעיה בית און - סגנית מנהלת מרכז ההדרכה

הדס דמתי - מפקחת רשותית

אדל רובין

עלתה ארצה מדרום אפריקה בשנת 1951

אדל רובין נולדה ב-1930 בקייפטאון שבדרום אפריקה לנעמי ומנדל אהרונסון ז"ל. היא נשואה למאיר (מייק) ואם לאילן ולטל. אדל עלתה לארץ בשנת 1951. היא השלימה תואר ראשון באוניברסיטת קייפטאון ולאחר מכן עסקה שנים בהוראת אנגלית, מתוכן עשר שנים במכללת וינגייט. בשנים 1978-1985, וחברה בהנהלת "ארגון דוברי אנגלית השרון, ESRA - מתנדבים יחד למען הקהילה". כשהגיעו אדל ובעלה לשדרות, חיפשה אדל מקום להתנדב בו, ורכזת ההתנדבות של שדרות חיברה בינה ובין המרכז הקהילתי האתיופי "עצמאות". ב-2013, נבחרה אדל לנציגת ארגון "ESRA" ובסיוע הארגון הקימה מרכז תפירה במועדון "עצמאות" בשדרות. היא השיגה מכונות תפירה, כלים לעבודה ומימון למורות לתפירה. כן הגיעו מורות לתפירה מתנדבות ויחד פיתחו במרכז מפעל לקידום הרקמה האתיופית האוטנטית. כיום מוכרים במקום מזוזות עם רקמה, יצירות רקמה ופריטם אותנטיים.

אדל הוזמנה להשתתף בקורס ראשון של "מז"ח" בשדרות - מרכז זכויות חברתיות הפועל בחסות מכללת ספיר. הארגון פעיל בעיר באמצעות מגוון מתנדבים מכל העדות ומכל סוגי האוכלוסיות ותורם רבות לאנשים פרטיים ולקהילה ככלל. פעילותו של "מז"ח" מתאפיינת בהדרכה השבועית ובהכשרה שמקבלים המתנדבים בו והפונים מקבלים ייעוץ מקצועי מעורך דין ועובד קהילתי. חלק מהמתנדבים בארגון הגיעו אליו כשפנו בעצמם לקבלת עזרה ועם הזמן היו הם לנותני העזרה לאחרים.

תרומה למדינה

אדל חברה ב"מז"ח", מרכז זכויות חברתי בשדרות הפועל למימוש זכויות תושבי שדרות והסביבה בתחומים שונים: נפגעי פעולות איבה, תחבורה ציבורית, שירותי בריאות. בנוסף, אדל מלווה פרויקטים בקהילה האתיופית. היא הקימה מערך תפירה ואריגה לנשים מהקהילה האתיופית והיא מסייעת להן לשווק את המוצרים שהן מכינות ולמכור אותם.

קיבלתי הרבה יותר מאשר נתתי. בתור עולה מארץ דוברת אנגלית, הרגשתי ישראלית רק כשנתתי מעצמי לעולים אחרים. חשוב לאחד בין כל העדות בישראל.

אל סננבאום

עלה ארצה מפילדלפיה

אל עלה ארצה מפילדלפיה והתאהב במדבר, בעיר ערד, בתושביה ובאווירה שיש בה והחליט לבנות את ביתו בערד. מאז ועד היום הוא עוסק בהדרכת בני נוער בתחומי ספורט. אל חינוך דורות של בני ערד לערכי מצוינות, הוגנות, מקצועיות וחברות.

תרומה למדינה

אל בחר לעסוק בחינוך כהגשמה של הערכים שדחפו אותו לעלות לארץ. באמצעות ענף הספורט, הנחיל לבני הנוער בעיר ערכים של הוגנות ושל שיתוף פעולה. בני עירו רואים בו דוגמה ומופת למעורבות ומעריכים את עמלו לאפשר לכל ילד, ילדה, נער ונערה לממש את הפוטנציאל הגלום בהם ולהצליח. בשנת תשע"ז, זכה אל באות יקיר הנוער של מחוז דרום.

חשוב לי שבני הנוער יבינו שהדבר החשוב בחיים אינו הניצחון או ההפסד, אלא המשחק עצמו. המאמצים של כל השחקנים יחד בשיתוף פעולה הם המביאים להישגים והם הזכייה הקבועה, לא הניצחון שמושג לפעמים. כן חשוב שידעו כי האדם בוחר בדרכו בחיים ומגייס לעזרתו את הכוח הגדול ביותר בעולם - כוח הלב.

אלגרה קריספיל

עלתה ארצה ממצרים בשנת 1956

אלגרה נולדה במצרים בשנת 1940 ועלתה לארץ בגיל 14. משפחתה הגיעה למעברה בקריית שמונה. לאחר חתונתה, גרו בני הזוג שנים אחדות במעברה ולאחר מכן עברו לראש פינה. לאשדוד הגיעו בשנת 1965. אלגרה עבדה באשדוד בבית אריזה. לאחר מלחמת ששת הימים, עבדה כפקידה בלשכת האוכלוסין. מאוחר יותר החלה לעבוד בגני ילדים ובמקביל להשתלם במכללת "אחוזה". אלגרה עבדה בחינוך במשך 31 שנה. היא מתנדבת פעילה בעיר שנים רבות, והוענקה לה פרס מגן ראש העיר ותעודת הוקרה מהאגודה למלחמה בסרטן. אלגרה היא אם לארבעה ילדים וסבתא לשמונה נכדים. כל ילדיה קצינים בצה"ל. היא מבינה שפות רבות: עברית, צרפתית, ערבית, אנגלית, ספרדית ואיטלקית. לפני כשנתיים וחצי התאלמנה מבעלה.

תרומה למדינה

אלגרה מתנדבת לאורך שנים בתחומים שונים: האגודה למען הסרטן, מוקד קשב, ניהול רובע י"א, סיוע באירועים במתנ"ס, "ידיד לחינוך", הוועד למען החייל, "סיירת סבא בא" - סיירת לאבטחת אנשים שמקבלים ביטוח לאומי כחלק מהמאבק באלימות ובהתמכרות לשתייה חריפה ולסמים, ובכל תחום שנדרשת בו עזרה. היא מתנדבת כל ימות השבוע, לפעמים גם בימי שישי, והתרומה לזולת גורמת לה סיפוק רב.

עיקרון שמנחה אותי בחיים הוא "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח), וכן להסתכל תמיד על חצי הכוס המלאה.

אשר כנפו

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1951

אשר נולד במוגדור שבמרוקו בשנת 1935 ונקרא בשם קלוד. משפחתו הייתה משפחת רבנים ידועה. סבא רבא שלו כתב 19 ספרים, סבו היה הרב הראשי של העיר ואביו אחד החזנים הידועים והפעילים בה. לאשר היו 12 אחים ואחיות. האווירה בבית הייתה נעימה, דתית מאוד אך ללא כפייה, ולילדים לא חסר דבר על אף שהמשפחה לא הייתה עשירה. אמו של אשר יצאה לעבוד כדי לסייע בפרנסה והייתה האישה היהודייה הראשונה בעיר שיצאה לעבוד. היא העסיקה 20 בנות ממשפחות דלות אמצעים במפעל תפירה שהקימה. בבית הוריו של אשר התארחו שד"רים מארץ ישראל, והילדים ספגו מהם תורה ושירים עבריים. הוריו של אשר ודודו עסקו בארגון ילדים לעלייה ארצה בעליית הנוער. אשר היה חבר בתנועת נוער ציונית שפעלה במסווה של מקהלת תאטרון בניהול דודו. בהיותו בן 12, נבחר ללמוד בבית מדרש למורים לעברית בקזבלנקה, שם למד שנה. אשר נמנה על הקבוצה הראשונה של הילדים שעלו מן העיר לישראל. הוא הגיע לחופי הארץ באנייה "ארצה" באוקטובר 1951 בקבוצה של 42 ילדים. בארץ ביקשו לפצל את הקבוצה מפני ששום קיבוץ לא הסכים לקלוט קבוצה כה גדולה של נערים עולים. אשר וחבריו התנגדו לפיצול. לבסוף נשלחה הקבוצה כולה לקיבוץ בני דרום, אז כפר דרום. הקיבוץ היה אז כמדבר. לילדי הקבוצה נבנו שני צריפים על גבעה שדבר לא צמח בה. אשר אהב את הארץ, סירב לראות את חסרונותיה וראה זכות לעצמו להיות שותף בבנייתה. המדריך שלו בקיבוץ ביקש שישימש מורה ומדריך לעולים בעליית הנוער. לפעמים תלמידיו של אשר היו מבוגרים ממנו והוא הסתיר את גילו האמתי. המדריך שלו הציע לו ללמוד הוראה על חשבון עליית הנוער בתנאי שיתחייב לעבוד בארגון ארבע שנים. לאחר שנתיים וחצי בקיבוץ, עבר אשר ללמוד הוראה בירושלים. לאחר לימודיו, התגייס לנח"ל ושימש קומנדר של הנח"ל בסניף בני עקיבא בצפת. כשסיים את שירותו שב לעבוד עם נוער עליית הנוער.

תרומה למדינה

אשר הקים את אגודת "זיו המערב" לשימור מורשת יהדות צפון אפריקה. האגודה סייעה לסופרים בני צפון אפריקה להוציא לאור את ספריהם, ספרי חול וספרי קודש. אשר הפציר ברב חיים לוק להקליט את פיוטיו. הקלטות עוררו עניין רב והביאו לתנופה עצומה ביחס לפיוט המרוקאי. המהפכה שיצרו הקלטות ניכרת עד היום בהקמת תזמורות אנדלוסיות בארץ ומקהלות השרות פיוטים. היום אפשר למצוא אשכנזים וספרדים שרים יחד פיוטים של עדות שונות. אשר נמשך לכתיבה, אך עיסוקיו הרבים כמנהל וכמפקח במינהל הנוער לא אפשרו לו להתמסר לכך. רק כשפרש מעבודתו החל לכתוב בקביעות. הוא מפיך כתב עת של מאמרים אקדמיים בנושאים שונים, לרוב פרי עטם של יוצאי מרוקו. כתב רומן בשם "התינוק מאופראן". הרומן תורגם לצרפתית והיה הספר הראשון בארץ שתורגם גם למרוקאית. מינהל הנוער הוציא חוברת עבודה המתייחסת לרומן.

אני רוצה שכל אחד יעשה כל מה שהוא יכול כדי להבטיח את קיומה של המדינה הזאת. זאת המטרה החשובה ביותר. חשוב שנשמור על האדמה הזאת, שקיבלנו אותה מבורא העולם. אני רוצה שאנשים יקבלו על עצמם לעשות קצת יותר ממה שהם עושים, שיפעלו במודעות לכלל ישראל ועל פי ערכי היהדות.

הומה והושנג ישראל

עלו ארצה מאירן בשנת 1973

הומה והושנג ישראל הגיעו לישראל כתיירים מאירן בשנת 1973. בזמן ביקורם בארץ, אירעה מהפכה באירן וחומייני עלה לשלטון. הומה והושנג לא יכלו לחזור לאירן ונשארו בארץ. הם קיבלו אזרחות והקימו את ביתם באשקלון. לשניים נולדו שלושה ילדים. בימי המבצעים "עמוד ענן" ו"צוק איתן", התנדבו הומה והושנג בחמ"ל הנוער וסייעו להוציא ערכות הפעלה למקלטים ציבוריים בכל יום. הומה והושנג קיבלו את אות יקירי הנוער בעיר ואת אות יקירי הנוער במחוז דרום. הם זכו להערכה ולהוקרה על פועלם למען בני נוער ממשפחות מעוטות יכולת באשקלון.

תרומה למדינה

זה עשר שנים שהומה והושנג מנהלים בהתנדבות, בסיוע בני נוער, חנות עודפים ויד שנייה. החנות הוקמה כמענה לצורך שאיתרה מועצת הנוער של אשקלון לאפשר לבני נוער מיעוטי יכולת לרכוש נעליים וביגוד במחירים סמליים. הכספים שנגבים עבור הבגדים מופקדים בעמותת "קרן אשקלון" ומשמשים לפעילות של תנועת "כנפיים של קרמבו" בעיר. הומה והושנג מפעילים את החנות, מגייסים תרומות מחנויות בעיר ויוצרים קשרים עם ארגונים ועם רשתות שתורמים פרטי לבוש לבני הנוער. הומה והושנג נענו לבקשת מורים ועובדים סוציאליים לפתוח את החנות בשעות מיוחדות למען בני נוער שמתביישים לבוא לחנות. בנוסף, הומה התנדבה במשך שש שנים בעמותת "כוח לתת", ואף קיבלה תעודת הוקרה על התנדבותה זו.

צריך תמיד לעשות טוב!

חיים אזולאי

עלה ארצה ממרוקו בשנת 1964

חיים נולד במרוקו בשנת 1950 ועלה ארצה בגיל 14. משפחתו התגוררה בטבריה כ-31 שנה. חיים למד בפנימיית "נווה עמיאל" (פנימייה חקלאית). כשסיים את לימודיו עבד בחריטה במתכות. בשנת 1981 עבר למושב "עמיעוז" שבחבל אשכול. כשהגיע לאשדוד בשנת 1986, החל לעבוד במפעל אריזות קרטון "קרגל" ועבד במפעל 20 שנה. בשנת 2006, נפצע בעבודתו ורגלו נקטעה. חיים החליט לראות בקושי הזדמנות לצמיחה וכבר בבית החולים עזר לחולים אחרים אשר נפגעו בגפיים - ילדים, חיילים ומבוגרים - ועודד אותם. חיים נשוי ואב לשני ילדים.

תרומה למדינה

חיים תורם רבות לקהילה. הוא מתנדב ב"ידיד לחינוך" בבית ספר "רתמים" שלושה ימים בשבוע ובונה לילדים דגמים מקרטון ומעץ, הוא מתנדב בכיתות לחינוך מיוחד ומצליח להביא את התלמידים להבנה באמצעות דגמים מיניאטוריים שבנה, למשל: קרון רכבת שהוביל למשרפות, דגם של מחנה טרבלינקה ודגם מגפרורים של בית הכנסת שנשרף בשואה בעיירה דוליצה. כעת הוא עובד על דגם מיניאטורי של גטו ורשה. חיים הוא דמות נערצת על התלמידים ועל המורים. הוא עתיד להצטרף לצוות החשיבה של בית הספר ומסייע בהקמת מרחב למידה "מוזאון לשואה". כן הוא מעביר במוזאון הרצאות בנושא השואה לילדים. חיים מגיע ובהתנדבות לכל מקום שבו זקוקים לעזרה ברחבי הארץ. חיים קיבל שני צל"שים על מלחמתו במלחמות ישראל והוא מופת למושג "אין דבר העומד בפני הרצון".

התנדבות צריכה להיות חלק משגרת החיים. על אדם לתרום למען הקהילה כמה שיותר ולעשות תמיד טוב וכך גם הוא ירגיש סיפוק רב ותחושה עילאית.

יוסי אבוהב

עלה ארצה מטורקיה בשנת 1949

יוסי נולד באיזמיר שבטורקיה ולמד בבית ספר "אליאנס" עד כיתה ו'.

בגיל שמונה, הצטרף לתנועה החלוצית "למלט ציון" - יהודים מטורקיה שעלו לארץ ישראל והתחנכו בקיבוצים נשלחו חזרה לטורקיה לסייע במילוט יהודים ממנה לארץ. שתי אחיותיו של יוסי היו גם הן חברות בתנועה. מאוחר יותר, הוקמה התנועה "מועמדים", שבה היו חברים בני נוער שהיו מועמדים לעלייה ארצה. הפעילות בתנועה הייתה חשאית ומנוגדת לחוק. בבתי החניכים, כל פעם בבית אחר, מאחורי תריסים מוגפים, שמעו החניכים הרצאות על ציונות, על בן גוריון ועוד, למדו שירים עבריים, אגרוף וקפ"פ (קרב פנים אל פנים). בגיל 12, התעקש יוסי לעלות לארץ - שבה הייתה כבר אחותו הגדולה. הוריו נכנעו להפצרותיו ושלחו אותו לארץ באנייה. לאחר ארבעה ימים, הגיעה האנייה לחיפה, שם קיבל דודו של יוסי את פניו ורשם אותו למוסד של עליית הנוער. חמישה חודשים היה יוסי בכפר הנוער בן שמן, ואז נשלח בקבוצת נערים ונערות ל"חוות לימוד" בעפולה, הנקראת היום "ניר העמק", כדי לפנות מקום בבן שמן לעולים חדשים. לאחר שנתיים בחווה, העבירו את הקבוצה לקיבוץ רוחמה בנגב. גיסו של יוסי העביר אותו מהקיבוץ לבית ספר "הדסים", שם למד עד גיוסו לצה"ל. יוסי שירת בצוות הווי של הנח"ל, ולאחר השירות הצטרף עם חבריו לגרעין לקיבוץ אלומות. כשהוריו עלו ארצה, עזב יוסי את הקיבוץ ועבר לגור עמם בתל אביב. הוא עבד במכון הביולוגי ועסק בריקודי עם. הוא קיבל הצעה לפתח את תחום ריקודי עם בבאר שבע. בשנת 1961, עבר לבאר שבע ומאז ועד היום מתגורר בה. יוסי יזם ויצר קהילה דוברת לדינו בבאר שבע. לצורך כך פנה לפרופסור סמר אלכסנדר, יו"ר מרכז משה דוד גאון לתרבות הלדינו באוניברסיטת בן גוריון. הקהילה מתכנסת אחת לחודש. במפגש הראשון של הקהילה השתתפו 30 איש, כיום משתתפים במפגשים מעל ל-300 איש לפעילויות שונות. לפני שנתיים, יצאו חברי הקהילה לספרד לביקור בערים שמהם גורשו יהודי ספרד, ולפני שנה יצאו לפורטוגל לערים שבהם היו אנוסי ספרד. השנה מתוכנן טיול לסלוניקי - שרבים מיהודיה נשלחו לאושוויץ.

תרומה למדינה

יוסי עסק רוב חייו בפיתוח נושאי תרבות בארץ. לימד ריקודי עם בכל אזור הדרום, הקים מועדוני זמר ועוד, ארגן תהלוכות לפידים של תנועות נוער בחנוכה ופעיל באירועי יום העצמאות למדינה.

העיקרון שמנחה אותי בחיי הוא להיות אמת, להאמין במה שאני עושה.

יצחק שוחט

עלה ארצה מעיראק בשנת 1950

יצחק נולד בשנת 1934 ועלה ארצה בגיל 15 לאחר שהספיק ללמוד שנתיים בתיכון בעיראק. יצחק הגיע לקיבוץ מלכיה, למד בקיבוץ ועבד בו במחצבה ולאחר מכן בטרקטור וברפת ובכל עבודה שנדרשה. אביו של יצחק חלה ויצחק נדרש לסייע בפרנסת המשפחה ומשום כך עזב את הקיבוץ, עבר לבאר שבע ועבד בנגרות בקיבוץ רביבים. לאחר מכן עבד במפעל "אורון", בשנת 1953 התגייס לצבא ולאחר מכן חזר לעבוד ב"אורון" עד שנת 1970. אחד המנהלים במפעל עזב את עבודתו והציע ליצחק עבודה בנמל אשדוד כמפקח על הבנייה. יצחק עבד בנמל עד שנת 1977, ולאחר מכן עבד בבית זיקוק עד יציאתו לגמלאות בשנת 1998. לבקשת ילדיו, כתב בשנת 2008 ספר על ילדותו בעיראק ועל עלייתו ארצה, ומאוחר יותר הוסיף לספר את קורותיו בארץ עד צאתי לגמלאות. הספר, שנקרא "קורות חיי", הודפס ב-25 עותקים וחולק לבני משפחה ולחברים קרובים. בספרו כתב: "לו יכולתי לבחור מתי להיוולד בהיסטוריה של עם ישראל לא הייתי משנה דבר... זכיתי לראות את תקומתו של העם היהודי וכינונה של מדינת ישראל. ראיתי את העלייה מהתפוצות... לקחתי חלק בבניינה והתפתחותה של הארץ".

תרומה למדינה

מאז יצא יצחק לגמלאות בשנת 1998, הוא מתנדב בכמה מקומות: ב"בית רשת" (מרכז יום לנוער בסיכון), הוא לימד את הילדים לעבוד בעץ והיה עבורם דמות משמעותית וערכית. התנדב בפנימייה לבנות "דולפין" ובפנימייה "אפשר אחרת" לילדים יוצאי אתיופיה. הוא מתנדב במועצה לישראל יפה וכ"ידיד לחינוך" בספריית בית הספר "רעים".

אדם צריך להיות אדם. לאהוב את הבריות. לאהוב את המדינה ואת הצבא.

ליליאן אוחנה

עלתה ארצה ממרוקו בשנת 1963

ליליאן עלתה ארצה עם הוריה ממרוקו כשהייתה בת שלוש. חייה של המשפחה במרוקו היו קשים והוריה חלמו כל השנים לעלות לארץ ישראל. בהזדמנות הראשונה עלו ארצה והתיישבו במעברות בירוחם. ליליאן למדה בירוחם עד כיתה ו' ואחר כך למדה בפנימיות. לאחר לימודיה, התגייסה לחיל הקשר ושירתה בסיני. לאחר פינוי סיני עברה לשרת בירושלים. לאחר השירות הצבאי חזרה לירוחם, התחתנה וקבעה את ביתה בעיירה. ליליאן עבדה כמבקרת איכות במפעל ולאחר מכן עם נערות בסיכון. לליליאן ילד ביולוגי אחד, ילד מאומץ ושלושה ילדים שגידלה באומנה.

תרומה למדינה

זה 16 שנה, ליליאן משמשת אם בית ב"בית החם לנערה" בדימונה. היא דואגת לבנות בחום לבה ומלווה אותן ליווי הדוק בעת שהותן בבית החם ושנים רבות לאחר עזיבתן את הבית. היא מייעצת לבנות, מכוונת אותן ומפנקת אותן בארוחה חמה. חבריה לצוות בבית החם אומרים שהיא סמל לנתינה אין קץ שנעשית בשקט. היא דוגמה ומופת לדמות אם עבור עשרות בנות בעיר. ליליאן זכתה באות יקיר הנוער של מחוז דרום בשנת תשע"ז.

השכלה היא המפתח לחיים טובים יותר, להיזהר לא להתפתות לאלימות ולסמים.

הרב עובדיה חייט

עלה ארצה מתימן בשנת 1949

הרב עובדיה נולד בתימן בשנת 1941 ועלה לארץ בשנת 1949 במבצע "מרבד הקסמים". הוא למד בישיבה חרדית והוא בעל תואר שני בחינוך. בשנת 1961, החל ללמד בבית הספר היסודי באבן שמואל, אשר מנה כ-1000 תלמידים מכיתות א'-ו'. בהמשך שימש במשך שבע שנים סגן מנהל בית הספר ושבע שנים נוספות ניהל את בית הספר. שנתיים לאחר מכן, הגיע עם משפחתו להתגורר ביישוב והיה לאחד ממייסדיו. בשנת 1977, מונה למנהל מחלקת תרבות תורנית במועצה האזורית שפיר. בין השאר, היה אחראי לגיוס מורות חיילות ולהפצת תורה וערכים. בתקופה זו, קיים מפגשי הדרכה למורים ובחן את עבודתם הפדגוגית של מורים ותיקים. מאוחר יותר, מונה למדריך פדגוגי בין-מוסדי מטעם משרד החינוך על בית הספר באבן שמואל ועל בתי ספר בקריית גת, בקריית מלאכי ובאשקלון. הרב עובדיה פעל עם חברי יישובו להקמת אולפנה לבנות ביישוב. האולפנה קמה והרב עובדיה מרגיש כי "הזרעים שזרע היו טובים ופרותיה טובים עד עצם היום הזה". לפני פרישתו לגמלאות ניהל את בית הספר "גרוס" בקריית גת.

תרומה למדינה

מיום פרישתו לגמלאות, מקפיד הרב עובדיה להקדיש את זמנו להתנדבות. הוא מלמד שיעורי תורה וגמרא בכולל באבן שמואל בכל בוקר ומלמד דף יומי בבית הכנסת הגדול באבן שמואל בכל ערב. במשך עשרות שנים הוא מעביר בהתנדבות שיעורי תורה לנשים בשבת ומשמש דוגמה לאהבת שמים ואהבת הבריות.

הוא רואה חובה לעצמו לחנך את ילדי ישראל לאחדות ולהסרת המחיצות המבדילות בין בני עדות שונות ובני ארצות מוצא שונות. הוא קיבל על עצמו ללמוד מכל עדה. כאשר למד בישיבה, שמע הערות נגד בחורים יוצאי עדות המזרח ומשום כך עזב את הישיבה. ביישוב אבן שמואל מצא אחדות בין בני עדות שונות ודיבוק חברים.

כל חיי השתדלתי לעשות מלאכתי נאמנה. היה חשוב לי להנחיל דרך לחיים, שאדם יקדיש את עצמו ללימוד תורה, שיתרומם קצת, שיתן קצת לאחרים ושישפיע על חייהם של אחרים. הערכים היהודיים מובילים את האדם נכונה בחייו. צריך לכבד תמיד את הזולת, גם בזוגיות. ועלינו להעריך את המדינה ולהודות לבורא על קיומה. אסור לנו לקבל אותה כדבר מובן מאליי.

פרלה כהן

עלתה ארצה ממרוקו בשנת 1956

פרלה עלתה ארצה ממרוקו עם משפחתה בשנת 1956 בהיותה בת 16. המשפחה מרובת הילדים הגיעה למעברה בקריית גת בתחילת החורף. התנאים במעברה היו קשים והעוני היה גדול, אך בני המושבים בסביבה סייעו לעולים וסיפקו להם עבודה. פרלה עצמה עבדה בחקלאות כותנה ובמפעלי טקסטיל. פרלה גרה בקריית גת מיום עלייתה ארצה, למעט תקופה קצרה לאחר נישואיה שבה התגוררה בירושלים. לפרלה ארבעה ילדים ועשרה נכדים.

תרומה למדינה

פרלה החלה להתנדב מאז לידת בתה בשנת 1973 והיא ממשיכה בכך ללא הפסק עד היום. תחילה התנדבה במעון נעמ"ת; שנים ארוכות - עד יום הולדתה השבעים - התנדבה במשמר האזרחי; התנדבה בקבוצת "הכוח לתת - תושבים עושים שינוי" של עמותת "ידיד" ובמסגרת זו פעלה במשך שש שנים להקמת "גן השלושה" להנצחת זכרם של שלושה מתושבי קריית גת שטבעו בנחל לכיש, וכיום היא פועלת במסגרת זו להקמת טיילת בשכונה.

פרלה חברה במועדון "רוטרי" - אשר מסייע לתנועת הצופים בעיר בהיבט כלכלי, בעיקר לבני העדה האתיופית, ובמתן מלגות לסטודנטים. פרלה נוהגת לבקר בקביעות כמה קשישים בעיר, ואף עברה קורס לטיפול בקשישים באוניברסיטת בן גוריון. כמו כן, היא מתנדבת אחת לשבוע ב"יד שרה".

אם תעשה טוב, יהיה טוב. חשוב לשמור על שמחת חיים ועל תחושת סיפוק. עבודה והתנדבות גורמים סיפוק גדול ותחושת משמעות.

רבקה קלדרון

עלתה ארצה מיוון בשנת 1949

רבקה נולדה בינואר 1939. בזמן המלחמה, ברחו בני המשפחה מעירם ולוג להרים, לכפר פרומיר. הם התחפשו לכפריים והחליפו את שמותיהם לשמות לא-יהודיים. כשהגרמנים הגיעו לכפר לחפש יהודים, הם לא זיהו שהם יהודים, על אף ששהו בבקתה שלהם שני לילות - אכלו, שתו, השתכרו ורקדו, ואף הרקידו את רבקה הקטנה עמם. יומיים אלו עברו על המשפחה, ובמיוחד על הוריה של רבקה, בפחד גדול שמא יגלו כי הם יהודים. שלוש שנים חיה המשפחה בכפר, עד סיום המלחמה. אז חזרו לביתם בעיר, ואביה של רבקה חזר לעבוד בבית העסק שלו. בגיל עשר, עלתה רבקה עם אחיותיה בנות השבע ארצה. הוריה הורשו לצאת מיוון רק ארבע שנים מאוחר יותר. רבקה ואחיותיה למדו במוסדות של עליית הנוער, ורבקה הייתה כאם לאחיותיה. עד היום, רבקה היא כאם גם לבני משפחותיהן של אחיותיה. לרבקה עצמה שלושה ילדים, עשרה נכדים ושלושה נינים. כל ילדיה ונכדיה שירתו בצבא.

תרומה למדינה

מאז פרשה לגמלאות, לפני 19 שנה, רבקה מתנדבת במכון הלב בבית החולים סורוקה.

העיקרון שמנחה אותי בחיים הוא ללכת עם האמת שלי, לחשוב טוב והכול יהיה לטובה.

שולה דהן

עלתה ארצה ממרוקו בשנת 1961

שולה עלתה ארצה ללא הוריה. שכנים ערבים הודיעו לאביה שהם מעוניינים להתחתן עם בתו, ומשום כך מיהר אביה לשלוח אותה ארצה עם דודה. הוריה הגיעו ארצה שנה לאחר מכן. שולה הגיעה לירוחם. כשהוריה עלו ארצה הם הגיעו לבאר שבע ושולה עברה לגור עמם. בשנת 1963, נישאה למהנדס בניין ולשניים נולדו שלושה ילדים. לאחר לידת בנם הבכור, הצטרפו שולה ובעלה למועדון מתנדבים ויצרו קשר עם משרד הרווחה בבאר שבע. השניים קיבלו על עצמם להיות משפחה אומנת לשלושה ילדים, טיפלו בילדים במסירות רבה וסיפקו את כל צורכיהם. אחת הילדות לא דיברה וסבלה מפזילה ובני הזוג טיפלו בה כמיטב יכולתם. חברי המועדון סייעו זה לזה והזמינו פסיכולוג ללוות אותם. לימים, קראו השניים לבנם השני על שם אותו פסיכולוג שנפטר טרם עת. המועדון היה באותו בניין שבו התגוררה משפחת דהן, ושולה ובעלה היו "להורים" של המועדון.

בגיל 38, התאלמנה שולה והמשיכה לגדל את הילדים ולדאוג לפרנסת המשפחה לבדה. בנה הגדול היה אז חייל בן עשרים ובנה הקטן עוד בגן ילדים. גם לאחר פטירת בעלה, הוסיפה שולה להיות מעורה בחיי הקהילה ובכל מימונה היה ביתה פתוח לכולם. בשנת 1992, הוכתרה למלכת המימונה של באר שבע. בעלה שימש מזכיר ברית יוצאי מרוקו בבאר שבע וחבר בוועדה פרטית שקבעה גובה מלגות לסטודנטים יוצאי מרוקו. לאחר פטירתו, מונתה שולה לחברה בוועדה במקומו. כן היא חברה בארגון המפיק חגיגות בר מצווה קבוצתיות לנערים ממשפחות מעוטות יכולת.

באחד הימים, שאל אותה בנה בן ה-16 אם הוא מרוקאי או אשכנזי. "אתה קודם כול יהודי," ענתה לו שולה, "אתה יליד הארץ, אתה בן המדינה. אין דבר כזה מרוקאי או אשכנזי." בנה סיפר שהורי חברתו גירשו אותו מביתם כששמעו שהוא מרוקאי. לימים אותו אב הצטער על התנהגותו. שולה ביקשה לחנך את ילדיה לאחדות, לקבלת כל העדות ללא הבדל. כיום שולה היא פנסיונרית, נהנית מהנכדים, מוסיפה לפעול ולאסוף תרומות בסתר למטרות שונות, משתתפת בפעילויות חברתיות ומטיילת בעולם.

תרומה למדינה

שולה רואה במדינת ישראל את ביתה היחיד. היא נשבעה שלא תעזוב את הארץ לעולם, על אף שיש לה בני משפחה בארצות אחרות. היא חינכה את ילדיה לשרת בצבא ולתרום למדינה, ובעצמה פעלה למען אחרים בדרכים שונות.

אני רוצה להנחיל הלאה את החינוך שקיבלתי ושלפיו אני חיה.

שושנה אגאני

עלתה ארצה מאירן בשנת 1959

שושנה נולדה בשנת 1936. בנערותה, הייתה חברה בארגון "החלוץ". היא נישאה בגיל 15 וילדה שלושה ילדים. לאחר עלייתה ארצה, נולדה בתה הרביעית. על אף שנאלצה לנהל בית ולגדל משפחה בגיל צעיר, היה לה חשוב לרכוש השכלה ולצאת לעבוד. כשהגיעה לישראל, הכניסה את ילדיה לגנים ולבתי ספר ולמדה באולפן. כשסיימה את לימודיה באולפן, התחילה לעבוד כעוזרת גננת. כישוריה הובילו אותה לעבודה באגף הרווחה בבאר שבע. שושנה השלימה את לימודיה הוציאה תעודת בגרות ובגיל 35 התחילה ללמוד עבודה סוציאלית באוניברסיטה וניהלה את המחלקה לעבודה קהילתית סוציאלית בבאר שבע. היום היא סבתא ל-15 נכדים, כולם בעלי השכלה אקדמית, ומתגוררת בבאר שבע. בבאר שבע מתגוררים תושבים שעלו ארצה מ-72 מדינות, וחלומה של שושנה הוא להקים בעיר מוזאון לתרבות העדות בישראל.

היום שבו התקבלה שושנה לבית ספר לעבודה סוציאלית בתל אביב היה יום משמעותי בחייה. לימודיה פתחו בפניה את תחום הקהילה. שושנה הקימה עמותות שונות בבאר שבע וסייעה לעמותות בפעילותן: לעמותת "עמי" לאנשים הסובלים מפיגור, ל"אגודה למען העיוור", ל"אגודה למלחמה בסרטן" ועוד. שושנה עבדה תחילה כעובדת קהילתית ועד מהרה הייתה למנהלת מחלקה לעבודה קהילתית. אחרי פרישתה לגמלאות בגיל 59, המשיכה לפעול בהתנדבות בקהילה ועד היום היא מכהנת כיו"ר עמותת "רא"ם" (ראשי ארגוני מתנדבים), שמסונפת למועצה הלאומית להתנדבות. שושנה זכתה בתואר "יקירת באר שבע", ב"אות יקירת הנגב", בתואר "מתנדבת מצטיינת ארצית" ועוד.

תרומה למדינה

שושנה מקדישה מזמנה לסיוע לאנשים נזקקים בקהילה: מכורים לסמים, משפחות מרובות ילדים, חיילים בודדים, נערות במצוקה ועוד.

האני המאמין שלי זה לתת. הנתינה פתחה בפניי דרכים והעניקה לי סיפוק רגשי. הכרת התודה של אנשים על העזרה שקיבלו ממני שווה בעיניי מיליונים. אני מאמינה שאדם צריך ללמוד, להתפתח ולהעניק לזולת. זהו הצו היהודי: "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח).

